

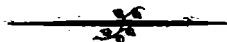
MIT REJT A JÖVŐ?

RAFOLS MÁRIA ÉLETE ÉS
===== JOVENDOLÉSEI =====

MIT REJT A JÖVŐ?

RAFOLS MÁRIA ÉLETE ÉS
≡≡≡ JOVENDOLÉSEI ≡≡≡

G. L. BOUE
után franciából fordítva.

— 1933. —

KORDA R. T. KIADÁSA, BUDAPEST, VIII., MIKSZÁTH KÁLMÁN-TÉR 3.

Nihil obstat

Dr. Julius Czapik
censor dioecesanus.

Nr. 1195.

Imprimatur.

Die 20. Apr. 1933.

Dr. Julius Machovich
vic. gen.

Bevezetés.

Csodás dolgokról beszélnek e könyv sorai. Különös erő lüktetését érezzük bennük, mely megráz, hatalmába kerít, gondolkodóba ejt . . .

De e titokzatos történéseken át az elmélyedő lélek előtt tündöklő fényben ragyog fel a legtitokzatosabb, legmélyebb, a megfoghatatlan tény: az Úr Jézus Szívének irgalmas szeretete az emberek iránt.

Megrendítő, könnyekig megható az Úr Szívének szinte megérthetetlen igyekezete, amint önmagát feledve felhasznál minden eszközt, hogy megmentse az ellene lázadó, vesztébe rohanó bűnös emberiséget.

E könyvbe foglalt események, egyéni kinyilatkoztatások, jóvendölések is végtelen irgalmas, szeretettől lángoló Szívének megnyilatkozásai. Kérve, biztatva, fenyegetve rá akarja bírni a nyomorúságok, szenvedések özönvizében fuldokló modern embert, hogy lépjen be a biztos menedék nyitott ajtaján — előtte áll a mentőbárka: Jézus Krisztus. Isten-emberi végtelen irgalmas és végtelen hatalmas Szíve.

„E jelben győzni fogsz!”

Ez lüktet felénk e könyv minden betűjéből. Vajha megértenénk! Vajha elfogadnánk és teljesítenénk az Úr Szívének akarátát!

Figyelemre méltó dolog, hogy az itt közölt írások megjelenése előtt, a bennük foglalt eszmét: a Jézus Szive tiszteletnek világmegmentő szerepét — teljes fenségében, átfogó nagy hatásaiban meggyőző erővel ismertette az „E jelben győzni fogsz!” és „A Jézus Szive ájttatosság központi természete” című két írója.

„VIII. Orbán pápa rendelete szerint a bentközölt kinyilatkoztatásoknak és jóvendöléseknek csupán annyi tekintélyt tulajdonítok, amennyit emberi tekintélynek tulajdonítani lehet, különben mindenben alávetem magam az Egyház döntésének.”

A KIADÓ ÉS FORDÍTÓ.

RAFOLS MÁRIA ÉLETE.

Néhány esztendeje sokat beszélnek a Pireneusokon túl Rafols Mária anyának, a Szent Annáról nevezett spanyol irgalmas-nővérek társasága alapítójának jövődöléseiről. 1926 márciusától kezdve feltalált iratainak számos részlete az Egyház ügyeivel foglalkozik, a vallásnak, a keresztény hitnek jövődjéről szól, s mind jobban magára vonja a katolikus világ figyelmét. A hívők a legnagyobb lelkesedéssel fogadják, s még a lanyhákbból és közömbösekből is élénk érdeklődést vált ki.

Sokan minden habozás nélkül felsőbb üzenetnek tekintik, utolsó figyelmeztetésnek, melyet Isten e szolgálója útján küld minden hívének Spanyolországban és az egész világon, — egyrészt azért, hogy felnyissa szemeket, másrészt, hogy bátorítsa és támogassa őket a nehéz időkben, a súlyos megpróbáltatások és üldözések közepette, melyek rájuk következnek.

E nyilvánosságra került iratoknak köszönhető, hogy Rafols Mária anya nemes életének részleteire is világosság derült. Felelevenítették ritka és csodálatos erényeinek, mélységes alázatának, felebaráti szeretetének, áldozatkészségének, a hősiességig vitt önmegtagadásainak már-már feledésbe merült emlékét.

E bámulatraméltó, s az Üdvözítő által annyira szeretett nővér egész élete olyan, mint a megszámlálhatatlan csodából szőtt szövet, melynek az a rendeltetése, hogy minden őszintén hívőnek bámulatára és épülésére szolgáljon.

Gyermekkora.

Vilafranca del Panadés-ban született 1781. nov. 5-én; a keresztségben a Mária, Jozéfa, Róza neveket kapta.

Apja, Rafols Kristóf, molnár volt; — mestersége apáról fiúra szállt a családban. Anyja: Bruna Margit. Házasságot 1771-ben kötöttek. Családja nem volt gazdag; mélyen vallásos szülei ennek dacára mindig igen nagylelkűek voltak a szegényekkel szemben.

A fiatal házasok 1773-ban, a gazdag Alcover család meghívására, a Vilafranca városától alig egy kilométernyire fekvő En Rovira nevű malomba költöztek. Ez egyszerű, de tartós épület volt, mely még ma is áll, s a Szent Annáról nevezett nővérek társaságának tulajdona. Dusan termő vidéken, gyümölcsösök és szőlők között fekszik.

Itt született első gyermekük: János s még három gyermek: Kristóf, Mária és Margit előzte meg a kis Mária Jozefát, ki életének első kilenc esztendejét testvérek társaságában az En Rovira malomban töltötte. Zsenge gyermekkoráról igen keveset tudunk.

A természetből gazdagon megáldott leányka arányos, szép testalkatu, s szabályos arcvonásu volt; kék szeméből angyali ártatlanság ragyogott. Még kiválóbbak voltak lelki tulajdonságai; értelmessége és szívjósága sejteni engedte, hogy Isten választott gyermeke.

Magába vonult, csendes, munkás természetű volt; mélyen vallásos lelkületét szentéletű édesanyja gondosan ápolta. Szíve tele volt szeretettel, különösen a szegények iránt.

Legnagyobb öröme az volt, ha vasárnaponként anyjával a templomba mehetett s ott Üdvözítőnk s különösen az ő szentséges Szíve iránt való forró szeretetből minél tovább imádkozhatott.

Nagyon tisztelte a Szűzanyát is. Azt mondta valahol, hogy már három éves korában azt hitte, hogy állandóan maga mellett látja, amint inti, tanítja, és szent Fia szeretetét közli vele.

1785-ben a barcelonai püspök nagyobb testvéreivel együtt megbérmálta. Mindössze négy éves volt ekkor! Ennek ellenére — saját állítása szerint, — megértette a szentségnek nagy horderejét, mely lelkének kiváló tulajdonságait még növelte.

1790-ben a család Hostal de los Monjos-ba költözött, hol a kis Mária négy esztendőt töltött. Itt megismerkedett a szenvedéssel, mely lelkét felemelte, megszentelte. Egymásután elvesztette: legifjabb fiútestvérét, Józsefet, atyai nagybátyjait, anyai nagyanyját, s végül édes apját, ki szentként költözött el 1794. júl. 10-én. Ez az utolsó haláleset szeme elé tárta a világi dolgok hiábavalóságát, mulandóságát, és élesztette Isten iránt való szeretetét, valamint azt a vágyát, hogy zárdába lépjen s egész életét a szent Szív imáadásában és szeretetében töltsen.

Anyja s a dominikánus apácák készítették elő első szent áldozására, melyhez 1795 Áldozócsőtörtökén, 14 éves korában járult. Ez emlékezetes napon úgy érezte, hogy Jézus szól szívéhez, s arra kéri, szentelje magát neki és szent Anyjának. (E gondolattal már azelőtt is foglalkozott.) Ekkor tisztaságot fogadott a szent Szűznek, s felajánlotta magát Jézus Szíve szeretetének. Szűz Mária megtanította, hogy felébredéskor mellén keresztbe tett karokkal imádkozzék, — Jézus pedig nemsokára megengedte, hogy teljesítse hő vágyát és zárdába lépjen.

A Szent Jánosról nevezett nővérek között Barcelonában. (1795—1804.)

Édes anyja, — bár a válás természetesen fájt neki, — sokkal emelkedetebb lelkű és keresztényibb gondolkodású volt, semhogy egy pillanatig is ellenkezett volna, mikor leánya hivatásáról volt szó. Belenyugodott az áldozatba; nem lebegett szeme előtt egyéb, mint szeretett gyermekének boldogsága és örök üdve.

Igy hát Mária Barcelonába került „Szent János nővérei” közé, hol 9 esztendőt töltött. A csendes magányban, Jézus bensőségesebben kezdett szólani szívé-

hez. Sok fölséges tanítást kapott akkor, sok kitüntetést, vigasztalást, de ezekről alázatosságból és mélységes szerénységből hallgatott. Viszonzásképen mind nagyobb lángra gyúlt szeretete Isten és a szegények iránt. A kontemplatív élet nyugodt óráiban, a szenvedők és szerencsétlenek rejtett szolgálata közepette emelkedett Rafols Mária lelke, formálódott szelleme s szíve, itt szerezte meg azokat a rendkívüli erényeket, melyek később lehetővé tették, hogy betöltse gondviselészerű hivatását.

S megjött az idő, mikor erős vágyat érzett, hogy elhagyja Szent János nővéreinek zárdáját azért, hogy egy, a felebaráti szeretetet gyakorló kongregációt alapítson. Egy szentéletű papnak, Bonal Jánosnak tanácsára tette ezt. A pap nagy pártfogója volt a betegeknek s szenvedőknek. Ő szerezte meg a főnöknőtől az engedélyt, hogy Rafols Máriát a saragossai kórházban betegápolónőnek alkalmazzák. A nővér alig 2-3 hónapi itt tartózkodás után Jézus Szívének tanácsára elhatározta, hogy kiviszi tervét. Visszatérve Barcelonába, közölte azt a főnöknővel, aki beleegyezett távozásába. Távozása napján 12 nővér jelentkezett, hogy rendelkezésére akar állani az új társaság megalapításában; pedig erről soha szó nem esett közöttük.

A Szent Annáról nevezett irgalmasnővérek társaságának alapítása. (1805 jan.)

Megkapván Bonal atya utmutatásait, utnak indultak, s 1804. dec. 28.-án érkeztek meg Saragossába hol első látogatásuk az „Oszlopos Madonná”-nak szólt.¹ A barcelonai Szent János-nővérektől végleg elszakadtak.

Az új társaság tagjai 1805 januárjában főnöknőjüknek választották Rafols Máriát, s febr. 1.-étől meg-

¹ A hagyomány szerint sz. Jakab apostol (az idősebb) még a Szűzanya életében Saragossában Mária kápolnát építtetett s abban egy oszlopon állíttatta fel a Mária képet — innét az elnevezés „Oszlopos Szűz”.

kezdték a szegények, betegek, nyomorultak látogatását és gondozását. Rafols anya nagy alázatosságában visszatartotta a főnöknői tisztet, — ám Bonal atya s a nővérek állhatatos óhajára mégis csak elfogadta.

A nővérek nagy buzgalma, odaadása, kimeríthetetlen felebaráti szeretete mindenki csodálatát kivívta Saragossában. Ez általános elismerést fölhasználva, Bonal atya kivitte, hogy Rafols anya és nővérei gondjaira bizzák a Kegyelmek Anyjáról nevezett kórházat. Itt teret találtak buzgalmuk, önmegtagadásuk, áldozatkészségük, Isten- és felebarátszeretetük gyakorlására.

Rafols Mária bölcs és ügyes vezetése folytán rövidesen nagy változáson ment keresztül az eddig elhanyagolt állapotban levő kórház: a szegény betegeknek szinte kedves tartózkodási helyévé vált, a felügyelő bizottság nagy meglepődésére. Minthogy az ápoltak száma egyre szaporodott, az intéző körök, a főnöknő közbenjárására, a nővérek számát 21-re emelték, s beleegyeztek abba, hogy egyikük, a huesca-i püspök óhajára, átvegye az ottani püspöki kórház vezetését. De még nagyon kevesen voltak ahhoz a nagy munkához, mely a hősiességek Szent Anna-nővérekre várt.

Saragossa ostroma. (1808—09.) Rafols anya hősiessége.

Közismert dolog, hogy Napoleon Spanyolországba is bevonult hadaival, hogy megszerezze a trónt testvére, József számára. Természetes, hogy általános ellenállásra talált. Mikor a franciák 1808 június közepén Saragossa előtt megjelentek, a lakosság utolsó lehelleltéig védelmezte a várost, a katonaság bátor parancsnokának, Palafoxnak vezetésével. A küzdelem nagyon heves volt. Az ellenség csak lassan nyomulhatott előre, mert a kétségbeesett spanyolok oly hőiesen harcoltak, hogy inkább meghaltak, de kegyelmet nem kértek. A papok és szerzetesek feszülettel kezükben bátorították őket, sőt — szükség esetén —

együtt küzdöttek velök. Amint a férfiak elhullottak, a nők léptek helyükbe.

Bár az apácák nem vettek részt a véres küzdelemben, Rafols anya és nővérei mégis a legnagyobb bátorságról tettek tanuságot, mikor — a fegyvertűzzel, bombázással nem törődve — bejárták az utcákat, tereket, hogy gondozzák a betegeket, bekötözzék és vigasztalják a sebesülteket. Különösen Rafols anya nyugodt, derős arca volt látható a nap és éj minden órájában. Mintha érzéketlen lett volna az álmoság, fáradtság és veszedelmek iránt. A bombázás mindent elpusztított. Az ellenség, — meg akarván rettenteni a védekezőket, — aug. 3-án még a kórházakat is tüzelés alá vette; de ez csak megkettőzte a védők ellenállását. Szörnyű volt a betegek jajgatása; az örültek ordítva menekültek egészen a franciák táboráig.

Rafols anya és nővérei Bonal atya társaságában hidegvérrel, és Isten segítségét kérve szállították a betegeket és sebesülteket a Szt. Mihály templomba, mely még érintetlen volt. Mikor Rafols anya észrevette, hogy egy beteg hiányzik, visszatért érte a romok közé. Karján vitte ki onnan, — s egyszerre csak fölismerte benne Krisztust. *„Megérdemled ezt a jutalmat, leányom,”* — mondá, s aztán eltűnt.

Ezután Rafols anya egyedül elindult az örültekért, kiket a borzalom a franciák táboráig kergetett. A franciák nem bántották sőt, táplálékot adtak betegeknek s megnyugtatta haza tudta vezetni az örülteket.

A Kegyelemek Anyjáról nevezett kórház minden értékével és felszerelésével a tűz martaléka lett. Mily nagy lehetett Rafols anya fájdalma a régi kórház romjainak láttán; hiszen ott született meg társasága!

A betegeket ideiglenesen különböző helyeken szállásolták el, ami csak szaporította a nővérek fárasztó munkáját. — Bár a franciák fölhagytak az ostrommal, a város rettentő helyzetben volt. Rafols anyában s leányaiban egyedül az Isten iránt való nagy szeretet és bizalom tartotta a reményt, hogy a szerencsétlen város még megmenthető.

Pedig mik voltak e megpróbáltatások az eljövendőkhez képest! 1808 decemberében a franciák újra ostrom alá vették a várost, mely még alig tudta a szükséges javításokat elvégezni, s magát élelemmel ellátni. A legszörnyűbb pusztítás következett. Az 1809. jan. 26—27-i támadás idején 50 ágyú tüzelt egyszerre a városra, az épületek tele voltak sebesültekkel és haldoklókkal. A pestis és éhség naponta 500—1000 embert ölt meg. De Saragossa még sem gondolt arra, hogy megadja magát.

Rafols anya és nővérei Istenben bízva, nyugodtan néztek szembe ezer halállal. Hősi tetteiket alig ismerjük. Csupán hulladékkal táplálkoztak. Éjjel-nappal sebesülteket, pestisbetegeket, haldoklókat ápoltak, vigasztaltak.

Január végén a város helyzete már kétségbeejtő volt. A kórháznak nem volt sem élelme, sem ivóvize, se gyógyszere, — a betegek és sebesültek éhen-szomjan pusztultak el.

Ezen időben Rafols anya könyörgésére az Üdvözítő és a Szent Szűz számos csodát művelt. Ime a legfeltűnőbbek:

Egy napon, Jézus Szívének sugallatára, koldulni ment nővéreivel a szörnyű inségtől sujtott városba, — s azzal a csekély ételmaradékkal, amit kosaraikba össze tudtak szedni, Rafols anya a kórház minden lakóját kielégítette, és még másoknak is juttathatott belőle. Az Üdvözítő megismételte kedvéért a kenyérszaporítás csodáját.

A szomjúság is szörnyen gyötörte a lakosságot, minthogy az ellenség elvágta az ivóvíztől a várost. Rafols anyának eszébe jutott, hogy az oratóriumban félre van téve egy korsó szenteltvíz. Ebből körülötte mindenki elolthatta szomját anélkül, hogy a víz kevesbedett volna.

Mikor már a világon semmi sem volt az ostromlott városban, a szent Szív ösztönzésére Tekla és Julianna nővérek kíséretében elment az ellenséghez segítségért. Örülteknek tartották őket, s mindenáron

vissza akarták tartani, de hiába. A 3 nővér elindult a Torrero hegy felé, ahol Lannes marsall főhadiszállása volt. Keresztülmentek a romokon és feloszló holttesteken, nem törődve a körülöttük röpködő golyókkal, és ágyútűzzel, — s eljutottak a bámuló ellenséges előőrsökhöz, akik nem tartóztatták fel őket. Jelentkeztek a főparancsnoknál, s Rafols anya térdenállva, katalán nyelven könyörgött kegyelemért a város és betegei számára. Szavai oly megindítóak, és meggyőzőek voltak, hogy a főparancsnok, — aki amúgy is értékelte Saragossa hősiességét, — teljesítette kérését: ivóvizet és élelmiszert juttatott a kórháznak. Sőt menedéklevelet is adott Rafols anyának, mellyel bármikor megjelenhetik a francia táborban. A nővérek roskadoztak az élelmiszer súlyától, amit magukkal hoztak; ruhájukat átluggatták a golyók, — de sértetlenül tértek vissza a városba. Ez az eset mély benyomást tett a lakosságra.

Febr. 19-éig, az ostrom befejeztéig alig is mult el nap, hogy a hőses apáca ne ment volna élelemért az ellenséges táborba. A felebaráti szeretet gyakorlása közben ezerszer dacolt a halállal, — de Isten szemmel láthatólag oltalmazta. Több, mint 6000 ápolójának biztosította így életét, — húst, baromfit s mindenféle egyebet hordván nekik, amit csak össze tudott szedni.

És e csodálatraméltó nővér felebaráti szeretete nem tett különbséget francia és spanyol között. Egyszer agyon akarták lőni azért, mert — talán szándéktalanul, — megkönnyítette az ellenséges foglyok szökését — de az ítélet végrehajtásával megbízott katonák kiejtették a puskát kezükből s szabadon bocsátották.

Nem egyszer használta fel a francia parancsnoknál jó hírét s a beléje helyezett bizalmat arra, hogy könnyítsen a foglyok sorsán, s hogy megmentse a halálraítélteket. Így — Jézus Szívének ösztönzésére — Lefebvre generálistól kegyelmet nyert négy igazságtalanul üldözött szerencsétlen számára.

Saragossa eleste után a franciák — akiket felbőszített a végsőkhöz való ellentállás, — szörnyű büntetést szabtak a hat vezetőre. Rafols anya, Jézus Krisz-

tus parancsára, elment Lannes marsallhoz az örömnep kellős közepén, s a megszerzett kegyelmi iratot személyesen vitte el az elítélteknek, viszonzásul semmi egyébbet nem kérve, minthogy családjukkal együtt gyónjanak és áldozzanak meg, s mondjanak köszönetet az Oszlopos Szűznek.

E két ostrom idején a Szent Anna-nővérek közül nagyon sokan lettek a kimerülés, éhség, betegség, lángoló buzgalom áldozatai; szent halállal haltak meg, mint a hősies kötelességteljesítés vértanúi. Palafox, a város védője többször kijelentette, mily bámulattal viseltetik a nővérek felebaráti szeretete, önmegtagadása, és önfeláldozása iránt, — mindez érdemeiket azonban az Üdvözítőnek tulajdonította, kinek életüket szentelték.

Rafols Mária, ez a kiváló, szentéletű, hősies, nyugodt, önzetlen, s élete állandó feláldozásáig nagylelkű nő azok között a nehéz körülmények között dicsősége volt népének. XIII. Alfonz király a spanyolok Jeanne d' Arc-jának nevezte.

A hálás Saragossa nem is feledkezett meg róla soha; Rafols anya ugyan mindent elkövetett erkölcsi nagyságának elrejtésére. Emlékezete azonban él a lakosság szívében, s márványból készült kitűnő mellszobra látható annak az emlékműnek egyik oldalán, melyet a város 1908-ban emelt a függetlenségi harcban résztvett kiváló hősnők tiszteletére.

A francia megszállás idején — (1809—1813) — a spanyol hazafiakat kinozták, üldözték, zaklatták. Bonal atyát eltiltották az irgalmas nővérek gyóntatásától, aki el is ment Saragossából. Rafols anyát is annyi zaklatás és igaztalan gyanúsítás érte, hogy azt az ajánlatot tette: mentsék fel főnöknői állásától. A kórház új vezetősége elfogadta a lemondást és helyette Canti Tekla nővér lett a társaság új vezetője. Miután a franciák 1813-ban elhagyták a várost, Bonal János atya is visszatérhetett Saragossába, mint a nővérek gyóntatója és tanácsadója.

Rafols anyát előbb a ruhatárosi és sekrestyési teendőkkel bízták meg, majd, saját óhajára, a lelencott-

hon vezetését bízták rá, közel élete utolsó évéig anyagi türelemmel és szeretettel nevelte a szegény kicsinyeket.

**A nyugalom időszaka (1813—1816.)
Isteni kinyilatkoztatások.**

Rafols anyja a hosszú és kemény megpróbáltatások után, — melyek lelkét csak még jobban Istenhez emelték, — néhány nyugodt és békés évet töltött, s ez idő alatt az Üdvözítő, hallatlan kegyelmekkel halmozta el. Különösen 1815-ben kapott „Isten szolgálója” — amint önmagát szívesen nevezte, — rendkívüli kegyelmeket. Jézus szentséges Szíve így kárpótolta szeretett jegyesét az elviselt sok önmeztagságért, fájdalomért és áldozatért.

1815-ben Rafols anyja a főnöknő hozzájárulásával két havi szabadságot kért, hogy meglátogassa Katalóniában lakó rokonait, kiket már 10 éve nem látott. A szabadságot megkapva, elutazott Vilafrancába Margit nővére kíséretében, aki érte jött.

Csak mostanában, iratai felfedezése után, derült ki e katalóniai utazás valódi oka. Rafols anyja ezeket írja: „1815 áprilisának első csütörtökén éjjel 11—12 óra között a tabernákulum előtt imádkoztam, mikor az édes Jézus megjelent előttem s így szólt: *„Leányom, azt kívánom, hogy 2 hónapot Vilafrancában tölts. Nyugalomra van szükséged, s lelkednek erőre kell szert tennie, hogy el ne essél a rád váró megpróbáltatások között. Szentséges Anyámmal majd felüditünk téged és látható jelenlétünkkel megszenteljük a házat, melyben születél. Nagyok a három isteni Személy tervei veled és ez egyszerű hajlékkal. E hely dicsőségtől fog fényleni; mindenfelől sereglenek majd oda a lelki és testi egészségre szorulóknak.”*

Ez isteni meghívásnak tett tehát Rafols anyja eleget, mikor elutazott Vilafrancába, az En Rovira malomba. Két hónapi ott tartózkodása idején nem ment másfelé, csupán a templomba, meg a közeli Kálváriára, ahol a keresztsutat végezte. — Ezeket írja: „Megszám-

lálhatatlanok a kegyelmek, melyeket e két hónap alatt nyertem; de minthogy azóta már sok esztendő telt el, nehéz valamennyire visszaemlékezni. Megteszek mindent, ami tőlem telik, hogy megnyerjem Jézus Szívének tetszését, ki annyira ragaszkodik ahhoz, hogy leírjam minden bensőséges lelki élményemet. Nem tudom, mi a szándéka édes Jézusomnak azzal, hogy velem ezt iratja; csak azt tudom, hogy e parancs olyan nagy fájdalmat okoz nekem, hogy mindaz, amit életem folyamán szenvedtem, semmiségnek látszik a gyótródáshoz mérve, melyet életem eseményeinek följegyzésekor érzek.

Az első éjjelt Vilafrancában imádságban töltöttem, s éjfél tájban megjelent előttem Jézus Szíve olyan szépen, és oly ragyogóan, ahogy még sohasem láttam. A belőle áradó sugarak a szoba falait is megvilágították olyan színes ragyogással, mint a kristályüveg. Oly ragyogó s oly gyönyörű színek voltak ezek, hogy nem tudom kifejezni; csak azt mondhatom, hogy a szegényes, egyszerű hajlék mennyországnak látszott. S mikor — hogy úgy mondjam — a világon kívül éreztem magam, hallottam Istenem rendszerint oly szeretetteljes hangját:

„Leányom, azért vezettelek e házba, hogy megörvendeztesselek s hogy jelenlétemmel megszenteljem ez egyszerű hajlékot.” Ezután Jézus szentséges Szíve újabb csodákat tárt szolgálójának elragadtatott szemei elé, csodás és mélységes közléseket íratott itt le vele — melyeket külön csoportosításban közlünk.

Anyagi nehézségek. (1817—1823.)

A harcokat követő esztendőkből igen megcsapantak Saragossa városának bevételei. Az újból felépített kórház privilégiumait rosszakaratú előjárók és alattomos ellenségek megnyirbálták. 1817-től kezdve a Szent Anna-nővéreknek nagy anyagi nehézségekkel kellett küzdeniük. Megtapasztalták az emberek hálátlanságát, kik oly hamar elfeledték a felmérhetetlen

szolgálatokat, melyeket ők a szorongatott városnak tettek. Bonal atya jóváhagyásával koldulni kezdtek a városban és környékén. Rafols anya Palafox generális segítségéhez is folyamodott.

A rosszindulatú vezetőség beavatkozott a nővérek jogkörébe is, és nem egyezett bele, hogy a társaság új házakat alapítson. A nővérek — attól való félelmükben, hogy Saragossából elűzik őket, lemondtak arról, hogy Madridban és a Kanári szigeteken letelepedjenek.

1820 körül pártvillongás tört ki a város vezetőségében, mit a szabadkőművesség titkon teljes erővel élesztett. A vallástalan irányzat oly zavarokat idézett elő, melyek miatt a nővéreknek is szenvedniök kellett, néha nagy veszélyben is forogtak.

Egyszer például a kórház alkalmazottai, — nem tudni, kiknek az izgatására, — elhatározták, hogy mind megölik az apácákat, amikor a templomból kilépnek. Rafols anya megérezvén a veszedelmet, elsőnek lépte át a küszöböt, s nyugodt méltósággal mondá: „Óljetek meg engem, és hagyjátok békén nővéreimet!” Ennyi nyugalom és hősiesség láttára az orgyilkosok elképedve oszoltak széjjel s nem is háborgatták többé a nővéreket.

Más alkalommal csupán Rafols anyának, a társaság fejének és lelkének élete forgott veszélyben. A nővérek harangja önmagától megszólalt s vészjelet adott. A mindig derűs és kiegyensúlyozott kedélyű anya azzal bucsuzott rémült nővéreitől, hogy nyugodjanak meg Isten akaratában, s hogy ő szívesen áldozza fel életét üldözőiért. Amint a gyilkosok megpillantották, — kezes bárányokká váltak, és bocsánatot kértek tőle. — „Urnőm, — kiáltott fel egyikük, — önben olyas valami van, ami a köveket is meglágyítja!” — Ilyen természetfölötti ereje volt a szent nőnek Isten iránt való szeretetéből, bizalmából, és felebaráti szeretetből merítette azt.

A társaság megszervezése. (1825—1834.)

Nyugalmasabb idők következtek. A társaság végre szabálykönyvet kapott. 1825. júl. 16-án tették le erre esküjüket.

A szabályok rendelkezése értelmében új főnöknőt kellett választaniok. 1826. ápr. 18-án, minden alázatos-sága és szabadkozása ellenére, majdnem egyhangúan Rafols anyát választották meg ismét. Ápr. 24-én valamennyi nővér ünnepélyesen engedelmisséget fogadott neki.

Nem is szükséges mondani, hogy Rafols anya mintaképe volt az általános főnöknőnek; szeretőszívű anya, buzgó és okos tanító, tapasztalt vezető, gyöngéd s emellett energikus nevelő, minden erénynek példaképe és tükröje.

Három év múlva Periu Teréz anya lett a társaság feje. Az alapítónőt ezután többé nem választották meg e tisztségre, de ha név szerint nem is volt többé főnöknő, a valóságban az maradt. Minden nővér hozzá fordult tanácsért, vigasztalásért, utbaigazításért, mint édes anyjához. Ezt tanusítják tettei, de különösen levelezése.

Az irgalmas nővérek egészen VII. Ferdinánd király haláláig viszonylagos nyugalmat élveztek és zavartalanul élhettek szent hivatásuknak.

Rafols anya bebörtönöztetése és száműzetése. (1834—1841.)

Mikor 1834-ben kitört a spanyol polgárháború, a felforgató elemek siettek felhasználni a pompás alkalmat az állam, a vallás és a társadalmi rend alapjainak megingatására. Kivált a nagy városokban idéztek elő zavargásokat. Saragossában az izgatók megfélemlítették a lakosságot józan gondolkozásu részét, s lassan kezükbe került a város ügyeinek intézése. Valóságos sátáni gyűlölettel üldözték a vallást, és ezzel együtt a papságot és a szerzeteseket. A legképtelenebb és leggyalázatosabb rágalmak alapján ítélkeztek felettük. Hamis tanúság, puszta följelentés elég volt ahhoz, hogy száműzzék,

fogságba vessék, s nem egyszer bitófával és halállal büntessék őket.

Rafols anyát is összeesküvésben való részességgel vádolták, s meg akarták ölni. Isten azonban olyan ragyogó fényességgel vette körül éjjel, hogy a banditák megrémülve tették le fegyverüket, s visszavezették a kórházba. Onnan börtönbe vitték; (1834 máj. 11.) hol két hónapot töltött a gonosztevők között anélkül, hogy a kórház vezetői vagy mások, kik annyi halálával tartoztak neki, csak kíséreltet is tettek volna kiszabadítására, Jézus volt egyedüli vigasztalója és erősítője.

A börtönből kikerült; mert a bíróság 1835. áprilisában ártatlannak nyilvánította, de ennek ellenére Huesca-ba száműzte a hőselkü apácát.

Szomoruan és betegen távozott Rafols anya 1835. máj. 10-én Saragossából. A száműzetés fájdmát alig tudta enyhíteni a környezet, melyben a huescai püspöki kórházban élt. A saragossai kórházon kívül ez volt az egyetlen, melyet szintén a Szent Anna-nővérek láttak el, s ezek — legalább kezdetben — gonddal és figyelemmel vették körül az alapítónőt. Rafols anya idővel mind jobban elbetegesedett, s igen csekély segítséget kapván a saragossai kórház vezetőségétől, helyezte majdnem nyomorúságossá vált. Mikor az emberek elhagyták, Jézus Szíve és a Szent Szűz maradtak vigasztalói és gyámolítói, s állandóan nagy kegyelmekben részesítették. A Szent Szív felszólítására ez időben határozta el, hogy leírja a kapott kinyilatkoztatások egyikét-másikát, melyek oly értékes és fontos jövődöléseket tartalmaznak.

Rafols anya utolsó évei és halála. (1841—1853.)

A jótékonyági bizottság, — mely átvette a saragossai kórház adminisztrálását — végre is visszahívta Rafols anyát hosszas számkivetéséből. 1841. jún. 13-án érkezett Saragossába, hol nővérei örömmel, könnyekkel, olyan megindultsággal fogadták, mintha föltámadott volna. Nagyon megváltozott jó anyjuk. Beteg, levert,

erőtlen volt. A nehéz 1834-i esztendő, melyben oly igazságtalanul üldözték és bebörtönözték, s az ezt követő hat kemény huescai esztendő megtörte testi erejét.

Utolsó éveit állandó szenvedések között töltötte, de azért nem hagyott fel a felebaráti szeretet gyakorlásával. 1845-ig még a lelencház vezetője volt, aztán a kórházi munkában segített; — lelke mindvégig megőrizte buzgóságát, értelme pedig frissességét.

Kényszerű tétlenségét arra használta fel, hogy éjjel-nappal órákat töltött a tabernákulum előtt, szinte állandó elragadtatásban; úgy látszott, hogy amennyire hanyatlottak testi erői, annyit nyert intenzitásban lelki élete.

Gyengesége ellenére gyakran tartott az apácáknak exhortációkat, jámbor tanításokat, hogy így minél inkább magukévá tegyék a társaság szellemét és különleges erényeit. Sőt — ha fájdalmai engedték, — írásba is foglalta számukra utasításait; ez iratokban megnyilatkozik lelkének egész szentsége.

Életének utolsó 3—4 évében szenvedései igen súlyosakká váltak. Tagjai megbénultak, nem tudta őket többé használni, — de értelme tiszta maradt élte utolsó pillanatáig. Bénasága dacára összefoglalta még néhány följegyzését. „Azt hiszem, — mondja 1849. jún. 2-án, — Jézus maga vezeti kezemet, mert jobb karommal írok, mely pedig már több hónapja félig béna.”

1853. aug. 30-án halt meg épületes, szent halállal.

RAFOLS ANYA KÉZIRATAINAK FELFEDEZÉSE.

Ez iratok története olyan csodás, mintha valamelyik középkori legendából volna merítve. 1926. márciusától, mikor az elsőt felfedezték, mostanáig „Isten szolgája”-nak számos írata került elő a homályból, amelybe alázatos szerzőjük, a Szent Szív hozzájárulásával, burkolta. Saragossa különböző épületeiben találták meg őket; legtöbbet a „Kegyelmek Anyjáról” nevezett kórházban, sokszor a legvalószínűtlenebb rejtekhelyen. Néhányat egy tekercsben a kórház levéltárában megmaradt ócska papírkötegek között, — másokat por és pókháló alá rejtve egy szekrény tetején, másokat kiselejtezett ócska lepedők halmazában, stb. E kéziratok ott maradtak éveken át észrevétlenül, mert rendszerint senki sem járt a kórháznak ez elhagyott helyiségeiben. Ha nagy ritkán szükség volt ócska papírra, elvitték a halomból a szükséges mennyiséget, s nem törődtek a maradékkal; így az ott maradt érintetlenül az Üdvözítő által megjelölt napig.

Társaságában azt hitték, hogy valamennyi kézírata tűznek, vagy mostoha körülménynek esett áldozatul. Életéről, haláláról alig tudtak valamit. Egy páter, ki Rafols Mária anya életrajzának megírására vállalkozott, nem állhatta meg, hogy ne tegyen a nővéreknek szemrehányást: „Mily sajátságos dolog, hogy leányai úgyszólván semmit sem tudnak róla!” A nővérek egy pillanatig sem kételkedtek anyjuk szent voltában, hiszen már igen sok kegyelmet eszközölt ki számukra; annál

inkább fájlalták tehát, hogy iratai elvesztek. Istenhez fordultak segítségért, — és tökéletes meghallgatást nyertek. A nővérek nagy vigaszára és a hívők igaz épülésére hirtelen végeszakadt alapítónőjük ismeretlenségének. Ráakadtak Rafols Mária anya számtalan iratára, köztük olyanokra is, melyeket maga a szent Szív diktált neki. E feljegyzések pontosságban felülmulják az elmúlt idők eddig ismert kinyilatkoztatásait. Az alapítónő följegyzései 30—40 évi időközre terjednek. A felfedezés módja egyenesen csodálatos. Az iratok menyeyei sugallat által kerültek napfényre; valamennyit egy és ugyanazon apáca találta meg. Ez a tény is jelezve van a jövődölésekben; és a nap is melyen az iratok előkerülnek.

A Szent Szív ismételten megnyugtatta az alázatos Rafols anyát, hogy az általa leírt jövődölések és parancsára leírt egyéb iratai rejtve maradnak s csak későbbi időben kerülnek elő az Üdvözítő által meghatározott időben és személy által. *„Úgy intézem majd, hogy mindazt, amit parancsomra leírtál, annak idején egyik leányod találja meg, ki nagyon kedves lesz Szívem előtt. —“*

Naya nővér, a kéziratok felledezője.

1926-ban a saragossai ujoncmesternő segítőtársa, Naya nővér erős ösztönzést érzett, hogy alapítónőjük iratait felkutassa. Ez az ösztönzés valósággal szenvedéssé fokozódott nála. Nem bírta tovább. Engedélyt kért, hogy a Kegyelemek Anyjáról nevezett kórház levéltárában kutathasson. A levéltáros azt tanácsolta neki, hogy ne fáraszsa magát hiába, mert egészen bizonyos, hogy amit keres, az meg nem található. Mégis találomra kinyitotta az egyik szekrényt, s abban egy rozsdás kulcsot fedezett fel. Ez egy félreeső kamrának a kulcsa volt, hová Naya nővér, — kit belső ösztönzés hajtott, — behatolt. Mindent vastag porréteg borított ott; a kamrát csupán egy padlásnyílás világította meg. A nővér valóságos papirhegyre akadt, s rátekintvén, ezt az év-

számot pillantotta meg: 1810. Szíve megdobbant. Itt lesz, amit keres! Izgatottan kibontotta az egyik papírköteget, — s megtalálta a szent alapítónő egyik kéziratát. Aztán egy másodikat talált, — s egy harmadikat. Csak nézte az aláírásokat, s alig hitt szemeknek! Néhány sort elolvasott, aztán sietett vissza kincseivel a noviciátusba. Ott a kétkedést rövidesen a legnagyobb lelkesültség váltotta fel. Mint drága ereklyéket csókolgattak a kéziratokat. Ha Naya nővérnek ez lett volna egyetlen felfedezése, akkor véletlenről lehetne beszélni, de minthogy az ilyen véletlen esetek szaporodtak, mindenképpen felsőbb beavatkozásra kellett gondolni. Naya nővér időről időre újabb ösztönzés hatása alatt újabb és újabb iratokat fedezett fel. Majd lakott helyen, majd a kórház régi falai között; — sőt egy család lakásában is, hol a tulajdonosoknak sejtelmük sem volt arról, hogy Rafols Mária anya leveleinek birtokába jutottak.

E csodás és szenzációs felfedezések első idején, — mint az sejtethető is, — a Szent Anna-nővérek a legaprólékosabb kutatáshoz fogtak; néhányan órákat, napokat töltöttek el a kereséssel, de még nyomát se találták egyetlen iratnak sem. Nemsokára rájöttek, hogy Naya nővére a kiváltság, hogy megtalálja valamennyi írást az isteni akarat által meghatározott időben.

Mint az előre látható volt, a kéziratok valódiságát nagyon hamar kétségbe vonták. A hitetlenek és lekicsinylők regényes kitalálásnak vagy jámbor csalásnak minősítették. Még egészen jóhiszemű és elfogulatlan személyek is haboztak elhinni, hogy ennyi, a személyeket, körülményeket olyan pontosan részletező jövődőlés egyedül az alapító anya tollából származék, — nem is szólva azokról, kik kezdettől fogva gúny és neveltség tárgyává igyekeztek tenni az iratokat.

A Szent-Anna nővérek általános főnöknője, — hogy a sok vaklármának, hazugságnak, rágalomnak röviden útját vágja, — ez év kezdetén Rafols anya eddig talált minden iratát elvitte Rómába, hogy ott a leggyakorlottabb írásszakértők, grafológusok, oklevélkutatók vizsgálatának alávesse őket. A szent Ritus-

Kongregáció a tanulmányozással Mercati Angelo-t, a vatikáni titkos levéltár híres könyvtárosát bízta meg. Az 5 megállapításainak súlya van a tudósok előtt. Mercati A. 1932 ápr. 20-án kelt jelentésében, egy heti gondos vizsgálat után a leghatározottabban kijelentette, hogy teljesen meg van győződve arról, s felelőssége tudatában állítja, hogy az eléje terjesztett iratok Rafols Mária kézírásai. A Ritus Congregatio vezetősége 1932. ápr. 27-én megengedte Rafols Mária írásainak kiadását. A Szentatya pedig 1931. aug. 6-án megengedte, hogy Rafols Mária boldoggá avatási pere megindítás-
sék. Ami lehetetlenség volna, ha a nevezett írások későbbi hamisítványok lennének. A valódiság kérdése tehát végleg el van döntve, ahhoz a legcsekélyebb két-
ség sem férhet.

A két feszület.

Az iratok felfedezése előtt két feszület került napfényre. Olyan körülmények között találták meg őket, amelyek meg voltak jövendölve a később talált iratokban. — A dolog 1926. szept. 4-én történt. Vilafranca város, híres szülöttének, Rafols Mária anyának tiszteletére nyilvános ünnepséget rendezett. Jelen volt az irgalmas nővérek általános főnöknője is, Naya nővér kíséretében.

A templomi ünnepség után körmenet vonult az alapítónő szülőházához. A ház megtekintésekor feltűnt, hogy egyik szoba falán bemeszelt feszület függ. A bér-
lő felesége ezt a felvilágosítást adta: már többször el akarták onnan távolítani, — de senkinek sem sikerült, azért meszelték be a fallal együtt. A ház tulajdonosa is megerősítette ezt az állítást, és hozzátette, hogy három nemzedék érte már meg azon a helyen a feszületet, melyet erőszakkal se lehetett elmozdítani soha. E pillanatban kezdődött meg Naya nővér küldetése. Hirtelen sugallatra így kiáltott fel: „Ez Anyánk feszülete!” Utánanyúlt, s alig érintette, — máris levált és kezében is volt a kereszt. — Az általános főnöknő magával

vitte Saragossába, ahol azóta nagy tiszteletben része-sül.

1931 októberének első péntekén Naya nővér a kórház levéltárában megtalálta az alapítónőnek egy 1815-ben kelt kéziratát, mely a keresztekről és megtalálása pontos módjáról szól.

A második feszületről most csak néhány szót. A társaság megszerezte az alapítónő szülőházát a szomszédos telekkel együtt. A falkerítés alapjainak kiásásakor a munkások valami kemény tárgyra akadtak: feszület volt. Egyikük utánanyult, — s kezét vérrel borítva húzta vissza. Minthogy sem ő, sem társai nem tudtak a kézen sebet felfedezni, — a csodálatos vérzés oka csak a feszületben lehetett. Az eset mindenkire mély hatást gyakorolt, s impozáns vallásos megnyilatkozások-ra adott alkalmat. Később megtalálták Rafols Mária anyai iratai között ennek a feszületnek megható történetét is; tolvajok lopták volt el, megcsonkították s elásták, — és végül nagy tisztelet tárgyává lett.

RAFOLS MÁRIA ANYA IRATAI.

Az 1931. év októberének első péntekén (okt. 2.) talált irat.

JÉZUS, MÁRIA, JÓZSEF.

Vilafranca del Panadés, 1815. ápr. 19.

„Édes Jézusom azt parancsolja, hogy jegyezzek fel néhányat azon rendkívüli kegyelmek közül, melyeket nyertem, s melyeket most is nyerek, midőn isteni sugallatra e házban tartózkodom, hol annyi az emlék szegény lelkem számára. (Szülőháza.) Bár igen nagy ellenkezést érzek, mégse bírom tovább teljesítettlenül hagyni isteni Mesteremnek, Jézus Krisztusnak parancsát, melyet napok óta oly kitartással hangoztat. Szeretetreméltó komolysággal fedd, és szemrehányásokat tesz nekem.

Isteni Mesterem itt tartózkodásom napjaiban arra tanít, hogy olyan helyzetben végezzem imádságomat, mint azt eddig sohase tettem. Mindig legnagyobb gyönyörűségem volt az imádság, s minthogy nappal nagy az elfoglaltságom, e vágyamat igyekszem éjjel kielégíteni, mikor senki sem lát.

Megérkezésém után az első éjszakát e drága hajlékban is imádkozva töltöttem. 11 óra tájban isteni Mesterem hangját hallottam, ki így szólt hozzám:

„Szeretett leányom, ez a te pihenésed s az én örömöm számára kijelölt hely. Erre a szent helyre vezettelek, melyet birtokomba vettem születésedtől fogva, valamint egész lényedet is, mert nagy tervek kivitelére választottalak. Ime, ezért vettelek különleges gondja-

imba, ezért voltam szentséges Anyám segítségével Mestered és Vezetőd. — Nagyok a kegyelmek, melyeket ez egyszerű hajlékban kapni fogsz. Előzőleg figyelmeztetni kívánlak leányom: valahányszor sugallatomra imádkozol a késő éjjeli órákban, amikor senki sem lát, — borulj a földre, s arcodat oda tapasztva könnyörögj hozzám, soha meg nem feledkezhvén arról, hogy por vagy és porrá leszel. E helyzetben imádkozz addig, míg egészen világosan látod, hogy eljövök látogatásodra.”

Abban a pillanatban, melyben édes Jézusom kiadta ezt a parancsot, a földre borultam, hozzá tapasztottam arcomat, s elkezdtem első ízben ily helyzetben imádkozni. De annyira meg voltam indulva, hogy érzelmeimet csak mély hallgatással tudtam nyilvánítani, s könnyeim árja padlót öntözte. — Hogy mily kegyelmeket nyert lelkem ezen az éjszakán, azt egyedül Jézus Szíve tudja megérteni. E ritka kegyelmekben részesülvén, lelkem úgy lángolt az Isten iránt való tiszta szeretettől, hogy azt hittem, meghalok.

Éjjel tájban ismét hallottam édes Jézusom hangját. Olyan kedves és olyan fönséges volt, hogy én, ily nyomorult teremtmény, képtelen vagyok azt leírni. Mégis, Jézusom akarja, hogy megtegyem, hát egyedül azért, hogy az ő kedvét keressem, megpróbálom megtenni, amennyire csak telik tőlem. Sajnos, oly nehéz emberi nyelven kifejezni az isteni dolgokat, hogy nem is tudom, hogyan kezdjek hozzá, hiszen semmire se hasonlítanak ezen a világon.

Hirtelen olyan ragyogó világosság vett körül, oly szép, s annyi színben pompázó, hogy nem tudtam, a földön vagyok-e vagy a mennyben. A mennyei boldogság e perceiben nem tudtam egyebet mondani, mint ezt: „Ó, Üdvözítőm, mily fölségesek a te hajlékaid! Irgalom Uram, irgalom a szegény bűnösöknek! Ne fosszad meg őket országodtól! Vakok ők, ne számítsd be nekik, amit cselekszenek. Nem szeretnek téged, mert nem ismernek.” — S ez idő alatt minden oldalról annyi fényesség vett körül, nyomorúságom és sem-

miségem érzése pedig oly nagy volt, hogy a végtelen tengerben elmerült apró homokszemnek éreztem magam. Mozdulatlanul maradtam, elveszve, megsemmisülve a fényesség óceánjában, — Jézusomat azonban sehol sem tudtam felfedezni.

A nagy fényesség közepén egyszerre csak még nagyobb támadt, olyan, mint egy ragyogó felhő. A felhő gyorsan szétszakadozott, s látnom engedte a belőle kilépő Jézust. Megmutatta nekem drága sebeit; ragyogó sugarakban áradt rám belőlük a fény. Szinte magamon kívül voltam . . . A szerény hajlék egy pillanat alatt valódi paradicsommá változott.

„Ah Uram, mily nagy a te irgalmad hozzám, hitvány teremtményhez!” S mily nagy Jézus Szíve! Mily irgalmas mindannyiunkhoz! Mennyire szeret bennünket; könyörög a mi szeretetünkért, hogy legértékesebb adományaival gazdagíthasson! Ez a szentséges Szív mindama kegyelmek forrása, melyek bennünket megtisztítanak nagy nyomorúságunktól s méltatlanságunktól. És minél többet ad nekünk e kegyelmekből, Ő annál gazdagabb marad. Kimeríthetetlen forrás, melyből minden igaz gyönyörűség fakad. Mennyire epeoszt a lelkek üdvösségének szomjuhozása! . . . Különösen azért akarja szerető és irgalmas Szíve kinyilatkoztatni nekünk magát, s ránk árasztani végtelen kegyelmeit, hogy nyomorúságunkban gazdaggá tegyen. Mily szenvedést okoz neki szeretetlenségünk, hálátlanságunk és bizalmatlanságunk! — Azért kívánja tőlem oly állhatatosan, hogy följegyezzem, amiket látnom enged, s amiket értésemre ad, — hogy majd a szegény bűnösök, kik az eljövendő időkben olvassák e feljegyzéseket, s akiknek oly nagy szükségük lesz az irgalomra, mert hálátlanok lesznek, megfélemedeznek Róla, ki akarják majd irtani még áldott nevét is e világból, — hogy azok a szegény bűnösök, bármily megrögzöttek is, magukhoz térjenek, fölébredjenek vakságukból, s minden félelem nélkül az Ő irgalmas és atyai Szívéhez meneküljenek.

Igy tehát az isteni kegyelmek segítségével, teljes

alázatossággal, s amennyire csak mélységes tudatlanságotmól telik, elmondom mindazt, amit a végtelen irgalmas Údvözítő értésemre adott az első éjszakán, melyet itt töltöttem, s ami mindig élénken él majd emlékezetemben.

Mikor, mintegy e nyomorúságos világon kívül éreztem magam, másodízben is hallottam Mesterem és Údvözítőm jóságos hangját, mely a szokott szeretetreméltósággal felszólított, hogy boruljak térdre. Engedelmeskedtem, s kezemet — szokás szerint, — összekulcsoltam feszületemen. Méltóságteljesen mondá:

„Leányom, már tudod, hogy azért vezettelek e házba, hogy lelkedet megerősítsem és megörvendeztesem.” — Ezt is mondta: „Azt kívánom, hogy mindentől elszakadva élj, s ne ragaszkodj semmihez, ami földi. Azt akarom, hogy a feszületet, melyet annyira tisztelsz, s mely nem illik egészen a fogadott szegénységhez, melyet gyakorolnod kellene, — (ajándékba kaptam és igen sokra becsültem az ajándékozó személyének szentsége miatt.) — lakásodban felfüggeszd; én gondoskodom arról, hogy ott maradjon, és senki le ne vehesse, míg jövődöbéli leányaid első ízben nem jönnek ide a házat megnézni, melyet jelenlétem megszentelt. Ha öök belépnek a szobába, leányaid egyikének sugallani fogom, hogy vegye le a feszületet. Sugallatomra minden erőfeszítés nélkül, emberi tekintetekkel mit sem törődve leveszi, és megindultán elkéri a ház akkori tulajdonosától.”

Mialatt Jézus Szíve az utolsó szavakat intézte hozzám, a legvilágosabban megértettem, mily nagy tervei vannak ezzel a házzal és környékével. Nem jegyzek most fel mindent, mert ellenérzés és restelkedés fog el a gondolatra, hogy oly nagyszerű dolgokról beszéljek, amilyeneket Jézus Szíve meg akar valósítani ebben a házban . . . (Méltatlan vagyok ily rendkívüli kegyelemre.) — Értésemre adta, hogy a feszületet a saragossai anyaházban őrizték és tisztelték addig, míg nővéreim ebbe a szegényes hajlékba költöznek, ahol most vagyok; akkortól, — így kívánja édes Jézusom,

— ebben a házban tiszteljék. — Az eseményeket olyan meglepő módon intézi majd azokban az, ilyen vállalkozások keresztülvitelére annyira alkalmatlan időkben, hogy az maga is nagyban hozzájárul a tömegek lelkesedésének emeléséhez. Azoknak a csodáknak lesz köszönhető, melyeket Jézus Szíve e helyen véghez visz, hogy sok bűnös szakít gonosz életével és ide jön (Jézus Szívének házába) lelkiismeretét megtisztítani. Olyan dolgok történnek itt, hogy e hely a keresztény világ bámulatának tárgya lesz.

Ezt a feszületet, melyet oly becsben tartottam, egy jezsuita-atya családja csináltatta nekem. Nem tudták, hogyan fejezzék ki hálájukat azért, amit megmentésük érdekében tettünk az ostrom idején. Maga az atya áldotta meg, sok búcsúval látta el, s följánlotta szobácskám számára. Nagy becsben tartottam, mert olyan szentéletű embertől kaptam, ki nagyon szerette a feszületet, s ki oly szigorú volt a vezeklésben, hogy már a ráemlékezés is javára vált lelkemnek. Ezért hordtam a feszületet mindig magammal. Éjjel szívemre helyeztem s keresztbe tett karral (ezt zsenge gyermekkoromban rendelte el nekem a Szent Szűz) őriztem. Felébredéskor gyöngéden megcsókoltam, s bocsánatot és irgalmat kértem tőle azon szegény bűnösök számára, kik ez órában megbántják. Sok lélek megtérését is elősegítette ez a feszület; azt mondták, hogy nagy vigasztalást éreznek, ha megcsókolják. S amint megtértek, kértek, hogy vezessem őket valamely csendes helyre, ahol vezekelhetnek és megsirathatják súlyos hibáikat.

A lelenház apróságai is nagyon szerették; mily szívből ölelték, mikor ezt mondtam nekik: „Nézzétek, kicsinyeim ez a ti Atyátok; szeressétek nagyon, ő sohasem hagy el benneteket.” És gyakran meséltem nekik a Szent Szűzről is, figyelmeztetve őket, hogy nagyon szeressék, mert ő mindenkinek édes Anyja. Szegény kicsinyek, szívük telve volt gyermekded ártatlansággal s gyöngédséggel; körülfogtak és sírva mondták: „Te, vagy a mi anyánk.” Szegény kicsinyek, mennyit gondolok rájuk, s hányszor szökik könny szemembe, látván,

hogy a kis angyalok mily szeretettel ragaszkodnak hozzám. Ha felnőnek is, emlékeznek rám, fölkeresnek, hogy elmondják apró gondjaikat és tanácsot kérjenek.

Azért figyelmébe ajánlom minden nővéremnek, hogy ha engedelmességből az lesz a feladata, hogy gondjaiba vegye e szegény gyermekeket, ne sajnáljon semmi áldozatot, szeresse és becézze őket, ahogy csak tudja, mert nekik nincs más édesanyjuk a földön, úgy mint nekünk.

Ami a feszületet illeti, amelyről beszéltem, — Jézus szent Szíve ezt kívánja: Attól a naptól kezdve, melyen az a nővér, kit ő arra kijelölt, hogy megtalálja, amit én parancsára írtam, visszateszi ugyanabban a szobában, ugyanarra a helyre, melyről előzőleg levette, — attól kezdve a „*Tisztaság és vigasz Krisztusá*“-nak neveztessék. Mert addigra sokan térnek meg, hozzá folyamodván; fekete és tisztátalan lelkek lesznek fehérek és tiszták, nagy vigasztalásokat és az örök üdvösség reményét nyervén általa. — És ha majd jövődöbeli noviciáink itt lesznek az ujoncházban, vezetőjünkkel minden pénteken meglátogassák s hitük minden buzgalomával azt kérik, hogy adja meg nekik mindenkorra a test és lélek tisztaságát, alázatosságot, nyájasságot, felebaráti szeretetet, s az irtózást minden büntől, vétektől; — hogy soha bűnnek még árnyékával se bántsák meg Istent.

Ugyanazon a gyönyörűséges éjszakán tudomra adta édes Jézusom a legvilágosabban, hogy majd, amikor ez irataimat megtalálják, hatalmas épületek emelkednek ezen a környéken a lelkek s az emberiség javára, még pedig minden eszköz hijján, csupán hitből s határtalan bizalomból az ő isteni Szívében. Isteni sugallatra emelkednek e művek, melyek legfőbbikében igen nagy kedve telik majd Jézus Szívének. Mind szerencsés befejezéshez jutnak annak a püspöknek közreműködésével, ki akkoriban a barcelonai egyházmegyét kormányozza. A leghatározottabb módon tudomásomra hozta azt is, hogy e művek körülbelül 1931- és 1940 között létesülnek és hogy maga Jézus Szíve irányítja a

munkát hűséges eszközeknek (a püspök úrnak) felhasználásával. Természetfölötti módon megmozgatja sok nagylelkű ember szívét ebben a helységben és sok másban, hogy ha a nagy mű megindult, kivitele is biztosítva legyen, hogy isteni Szíve nagyszabású terveinek kivitele el ne akadjon.

Egy másik éjjel, mikor testi vezeklést végeztem, hogy lefegyverezzem az isteni Igazságot, s vigasztalást nyujtsak édes Jézusomnak azok miatt a bűnök miatt, melyek a környéken történtek, — a mi Urunk Jézus Krisztus megjelent előttem és így szólt:

„Folytasd leányom, folytasd tested sanyargatását, hogy örök Atyám elégtételt nyerjen azért a számtalan bántalmazásért, mit utóbbi időkben el kellett viselnem. — Azt akarom leányom, hogy írásba foglald, milyen szörnyű módon meggyalázta néhány gazember képmásomat az utóbbi harcok idején, egészen közel ehhez a helyhez.

Hárman voltak e szerencsétlenek. A megszentés-telenítés alkalmával a következő bántalmakkal illették: Összetörvén a keresztet, kitépték a test bal karját. Látván, hogy nincs aranyból, mint ahogy ezt akkor gondolták, mikor ellopták a dominikánusok templomából, elmentek nádért és száraz ágakért, (abból vettek, mit fivéred a kenyérsütéshez tett félre,) s a ház mögött nagy tüzet raktak, hogy elégezzék a keresztet képmásommal együtt. De minden erőlködésük hiábavaló volt, nem érték cél: csupán a kereszt égett el. Mikor a tűz már hatalmasan égett, belevetették képmásomat, ám a lángok abban a percben kialudtak. Hiába igyekeztek a tüzet újra feléleszteni, nem sikerült nekik, pedig a fa nagyon száraz volt. Véghez vittem ezt a csodát, hogy lássam, vajjon hálátlan fiaim lelki szeme megnyílik-e, s megtérnek-e. De olyan nagy volt vakságuk, hogy ez a csoda csak még inkább megkeményítette szívüket. — Csalódásukat látva, más módot eszeltek ki, hogy eltüntessék képmásomat. Dühösen fölverték, s a tóba dobták, hol az a víz gyűlik össze, mely a malmot hajtja. Azt gondolták, hogy ott az iszapban majd elpusz-

tul. Ekkor újabb csoda tanuivá tettem őket, hogy lássam, meggyőződnek-e örök Atyám hatalmáról és megtérnek-e; de minden hiábavaló volt. Képmásom nem merült el az iszapban, mint ők gondolták; ellenkezőleg: szalmaszál módjára uszott a vízen s úgy ragyogott, hogy megvilágította környékét. A tolvajok egyike megijedt ez újabb csoda láttán, mellyel e csodákban oly gazdag éjszaka végződött; (1809. szept. 14-ének reggele volt.) Szentséges Anyámhoz fordult, kihez, mint az Oszlopos Madonnához, oly gyakran szoktak Spanyolországban folyamodni, s hangosan kiáltotta: „Bocsásd meg Úrnőnk, amit szent Fiaddal cselekedtünk, s áldott legyen az óra, melyben az Oszlopos Szent Szűz halandó testében Saragossába jött!” E magasztalást hallva, társai dühösen rárontottak s őt is a vízgyűjtőbe dobták. De ahelyett, hogy megfulladt volna, a legnagyobb könnyűséggel kifogta a vízből képmásomat, szeretettel és tisztelettel megcsókolta, keblébe rejtette s minden segítség nélkül partot ért. Ekkor a másik kettő elvette képmásomat a jó latortól, hogy újabb bántalmazásban részesítse. Nagy szeget akartak a fejembe verni, de bár különböző helyeken kísérleteztek, nem értek célra. Ismét látván, hogy szándékuk kivitele nem sikerül, a töviskoszorú töviseit akarták beleszúrni, — ám ahelyett hogy az sikerült volna, magukat sebeztek meg. Dühük tetőfokán leköptek s olyan durván rugdostak, hogy végigszenvedtem újra keserves kinszenvedésemet. Ekkor irgalmas Szivem a szeretetnek újabb s még bámulatraméltóbb csodáját művelte, hogy lássam, megnyilik-e a másik két lator lelki szeme. (Közbenjárókul örök Atyámnál szentséges Anyámat s a jó latrot jelöltem ki, ki kockára tette életét, hogy kihozza képmásomat a vízgyűjtőből.) Hármuk szemeláttára bőséges vérverítéssel borítottam el képmásomat, hogy lássák, hogy atyai Szivem mindig kész megbocsátani, s kész újra vért ontani a szegény bűnösökért. De szívük keménysége és vaksága oly nagy volt, hogy e csoda látára sem tértek meg, az első latrot kivéve. A másik kettő halállal fenyegette meg arra az esetre, ha elmond

valamit abból, ami történt, s ott a helyszínen gödröt készítettek, hogy elássák képmásomat. Irgalmas Szívem úgy akarta, hogy mielőtt oda beledobják, mindhárman hallják szánakozó hangomat:

„Ó, fiaim, ily csodák láttára sem hisztek? Mi rosszat tettem nektek, hogy így bántok velem? Hálátlan gyermekek . . . Biztosítalak, hogy eljön az idő, amikor más munkások elővesznek e gödörből. Ti keményszívűek és vakok ketten vagytok, de ők négyen-öten lesznek tanui csodálatos feltalálásomnak, melyet olyan rendkívüli csoda kísér, hogy a keresztény világot ámulattal tölti majd el. Minthogy titeket meg nem indítanak irgalmas szeretetem csodái, ti nem törődtök drága véremmel, mely itt van szemetek előtt, tisztelni nem akarjátok, — kijelentem és biztosítalak róla, hogy a fém s a föld imádni és tisztelni fogják; frissen és pirosan marad 1929. nov. 15-éig. Akkor irgalmas szeretetem újabb bizonyosságát adom, más embereket küldök ide becsületes munkára. Az én közbejöttömre egyikök ráakad képmásomra s nagy hittel és emberi tekintetekkel nem törődve, meghatottan mutatja majd társainak. És e drága vér, melyet ti megszentsegtelenítetek, elenyészik majd az ő áldott kezei között. Ők bámulják majd e rendkívüli csodát, s hirdetik őszinte szívvvel és nagy hittel a tény igazságát. E rendkívüli csoda mindenfelől a hívők tömegét vonja ide, kik képmásom előtt könyörögve egészséget nyernek majd testük s üdvösséget lelkük számára. Továbbá úgy intézem a dolgokat, hogy e környéken, ahol engem annyira meggyaláztak, szeretetem trónusa emelkedjék, mely előtt minden bűnös, ki hittel fordul hozzám, bocsánatot nyer. És a tiszta és szűzi lelkek tömege ajánl fel itt nekem elégtételt, a felebaráti szeretet cselekedeteit gyakorolva minden irányban.” — (Vágyva vágyom az emberek szeretetére; s milyen kevesen vannak, leányom, kik igazán szeretnek.) — Hálátlan fiaim mindezt rémülten hallgatták, de szívük olyan kökemény volt, s a pokoli ellenség annyira elvakította őket, hogy egyelőre minden hiábavaló volt. Sátáni dühvel vetették képmásomat a gödörbe irtóztatós káromkodások között; be-

temették, s jól rátaposták a földet, hogy hívő lélek úrra elő ne vehesse. — Hálátlan gyermekeim így bántak velem, leányom, s irgalmas Szívem minden szerető gyöngédsége úgy hatott lelkükre, mint a tüző nap heve: még jobban megkeményítette bűnös szívöket.

A jó lator nem akarta elhagyni a helyet, hol elrejtették képmásomat; de a többiek elűzték, bántalmazták, s azzal fenyegették, hogy megölik, ha elmond valamit abból, ami történt. Én pedig, látván, hogy mennyire szeret, s őszinte bánata oly nagy, hogy nem hagy fel a zokogással, megjutalmaztam, nagy töredelmét: még aznap magamhoz vettem, hogy izlelje meg velem országom örömeit.

Az események ilyenén való föltárása annyira fáj nekem, hogy ettől kezdve nem tudtam egyebet, mint sírni, s szeretni Jézust minden erőmből azok helyett, akik megvetik és bántalmaznak szerető Szívét. Megkettőztem penitenciámat, s ettől kezdve minden nap elmondtam két idősebb nővéremmel az engesztelő rózsafüzért. — Azt óhajtom, hogy ha megtalálják ezt az írást, bízzák képzett és szentéletű személyre abból a célból, hogy a gondolatból, melyet itt egyszerűségemben közlök, az engesztelés tökéletesebb módja fejlődjék. Hogy legalább évente, — olyankor, mikor hasonló megszenteltelenítések történnek a környéken, — itt nyilvános engesztelés végeztessék.

Engesztelő rózsafüzér az „Elhagyatott Krisztus“ képe előtt.

(5 tizedet kell elmondani a következő dicsőítésekből.)

Ismerjék, dicsérjék, szeressék és tiszteljék az egész világ az „Elhagyatott Krisztus“-t.

Felelet: Amen.

Irgalmas szeretete bocsásson meg mindnyájunknak — s éljünk mindnyájan lángolva szeretetétől.

Amen.

(Egy-egy tizednél mondjuk:)

1. Újra fájdalmasan átszenvedted kínjaidat, hogy vért izzadtál és izzadságod bősége átitatta a földet.

Felelet: Ó, Jézusom, kínszenvedésed által irgalmaz és bocsáss meg!

2. Újra körülfonták fejedet kemény tövisekkel, legszentebb halántékaidat megszorítva s megrepesztették s megnyitották újból legértékesebb aranybányáidat.

Felelet: Ó, Jézusom, kínszenvedésed által gyullassz lángra szeretetteddel!

3. Beszennyezték testedet, megköpdösték szép orcáidat. Fiaid bemocskoltak és égő lángok közé nyomtak, befekettítették arcodat.

Felelet: Ó Jézusom, kínszenvedésed által irgalmaz és bocsáss meg!

4. Kemény, kegyetlen szívvel egy tóba dobtak, de megsemmisülés helyett dicsőségbe öltözködtél, hogy a gonosztevőket megtéríthesd, de kettőt nem tudtál megmenteni.

Felelet: Ó, Jézusom, kínszenvedésed által irgalmaz és bocsáss meg!

5. Hőn szeretett Jézusom, változtasd forrásokká szemeimet, hogy égő könnyeimmel sirassam bűneim sokaságát s mindazt a fájdalmat, melyet Neked okoztam. Légy bőkezű és nagylelkű hozzám!

Felelet: Ó, Jézusom, bocsáss meg nekünk és gyullassz lángra szeretetteddel.

Hogy vigasztalást nyujtsak édes Jézusomnak a sok gyalázatért, mit e helyen elviselt, vilafrañcai tartózkodásom minden napján elvégeztem mezitláb a keresztutat a Kálváriáig, visszatértemben pedig az engesztelő rózsafüzért, melynek elvégzését igen ajánlom. Minden vezeklésemet egy célra ajánlottam fel: bocsánatot és üdvösséget kértem az édes Jézustól ama szerencsétlen, hálátlan fiai számára, — ha még életben vannak. Erre így felelt:

Igen, leányom, élnek még; telve vannak lelki ismeretfurdalással, de a kegyelem nem bir győzedelmeskedni rajtuk. Irgalmas szeretetem azonban reménykedik, hogy te még többet vezekelsz értök, és így megtérnek."

Mialatt e vigasztaló szavakat intézte hozzám, világosan tudtomra adta, (ha most jól emlékszem,) hogy e szegény szerencsétlenek kataloniaiak, s hogy sehol se tudnak megnyugodni, mióta elkövették a tolvajlást, melyet oly szörnyű megszenteltelenítés követett. Nem tudják elfelejteni azt a meggyalázott vért, s egyre hallják a szavakat, miket az Üdvözítő akkor intézett hozzájuk, mikor képmását a gödörbe készültek vetni. Hogy már csak árnyékai önmaguknak s életük vége közeleg.

Két nappal azután, hogy ezt hallottam, újra imádkozni s vezekelni kezdtem a két szerencsétlen bűnösért, — de ekkor a mi Urunk Jézus Krisztus teljesen megvigasztalódva jelent meg előttem s így szólt:

„Hagyd abba leányom, hagyd abba; meg van mentve a két lélek, kiket gondjaidba ajánlottam.

Tudtodra adom, szeretett leányom, hogy meghaltak, bűnbánó szívvél; hangosan bocsánatot kértek s áldották nevemet és irgalmas Szívemet. Szent halálukat látván néhányan társaik közül is — kik szintén gonosz úton jártak — megbánták életük vétkeit, s emberi tekintetekkel nem törődve, nagy siralmak között gyónták meg nyilvánosan minden bűnüket. Most kegyelemben élnek.“

Csak Jézus Szíve, — ki bensőmben lát, — tudja megérteni, mily vigaszt érzett szegény lelkem ez örömdes hírek hallatára.

Édes Jézusom tudtomra adta, hogy e két lélek megtérése a legáldásthozóbb lesz; föléleszteni a hitet (akkor, amikor ezeket a följegyzéseket megtalálják,) sok olyan gyermeke lelkében, kik gonoszsággal telve járnak az egész világot, kik a pokol szellemének támogatásával megbecstelenítik és lerombolják a templomokat, elpusztítják a képeket, s akik különösen az ő ezerszer áldott nevét akarják kitörölni a föld minden zugából.

Ezek az értesülések nagyon kinosan hatottak rám. Még jobban megindultam, mikor Jézus Szíve és a Szent Szűz mély szomorúságba merülve értésemre adta azt is, hogy a gonoszság szelleme az ő szeretett Spanyolországukban is tombolni fog, — sőt dühöseb-

ben, mint más nemzeteknél, s arra törekszik, hogy a keresztény hitet száműzze mindenki szívéből. Különös dühvel küzdenek azért, hogy az Úr képmását mindenütt eltüntessék, ezért száműzik azt gyermekei szeme elől, még az egészen kicsinyek elől is, kiket Szíve úgy szeret. Azt is megtiltják, hogy isteni tanait közöljék; mindezt azzal a pokoli szándékkal, hogy gyermekei ne ismerjék őt!

Annyira keseregtem, nővéreim, hogy csak sírtam, sírtam. Mély alázattal s a legnagyobb szeretettel felajánlottam édes Jézusomnak életemet azért, hogy drága Spanyolországunk ezeket a bajokat elkerülje. Erre Jézus szeliden, szeretetteljesen ezt felelte: *Ne félj; bármilyen eszközöket és fondorlatokat vesznek is majd szerencsétlen fiaim igénybe, hogy kiirtsák a hitet Spanyolországban — ez nem sikerül nekik. Vigasztalásodra biztosítlak afelől, hogy az igaz, tiszta és szűzi lelkek kedvéért, — amilyenek mindig lesznek Spanyolországban, — különös módon uralkodni fogok itt az idők végéig, s képemet még az utcákon és tereken is tisztelik*“.

Édes Jézusom még azt is tudomásomra adta, hogy amikor megjönnek e zavaros és nehéz idők, a jobbrafordulás elnyerésére leghathatósabb eszköz lesz Szent Anyjához, az Oszlopos Madonnához könyörögni, ki pátrónája és védője szeretett Spanyolországunknak . . . E háborús, pestises, vallásüldöző időkben legértékesebb ájtatossági gyakorlat, melyet az Oszlopos Szűz legszívesebben vesz majd: a csendes és közös ima a fájdalmas olvasó 5 titkáról elmélkedve. Ez az imádság ne csak a templomokban, de az otthonokban is történjék, mert általában a családi tűzhely romlottsága volt mindig a nyilvános bajok gyökere és a keresztény hit hanyatlásának oka. Amire közös ellenségünk a legádázabb dühvel törekszik, az a család elkereszténytelenítése; ha ez sikerül, akkor a pokoli ellenség győzelme bizonyos.

Továbbá a mostani s az eljövendő még rosszabb idők nagy baja, hogy az emberek elvesztik szemük

elől a természetfölöttieket, nem ragaszkodnak hozzájuk; elég nekik, hogy azoknak a földi dolgoknak élnek, mik bűnre vezetnek. Mily igazak az Evangélium szavai: E század fiai „okosabbak a villágosság fiainál”. Ezért a leghathatósabb eszköz a szabadkőművesség legyőzése, — mely annyira terjed — a családok keresztényebbé tétele, példaképül mindig a názareti Család házacska-ját válaszván. Bizonyos — nővéreim, — hogy nagyon fájdalmas és ijesztő látvány a házak, templomok, szobrok, monostorok összeomlása . . . de mennyivel súlyosabb a baj, melyet az ellenség akkor okoz, ha a keresztény családokat erkölcsi romlásba viszi. Mert a családi tűzhelyekből kell kiindulnia a megújulásnak, s a népek jólétének. A család a gyermek első iskolája, s ha az atyai házban megmérgezik a gyermek lelkét, a nemzet elpusztul.

Kérlek tehát mindnyájatokat: könyörögjete, áldozatok, dolgozzatok teljes erőtökből azért, hogy mindama családokban, hol szeretetszolgálatot teszték, imádkozzák a rózsafüzért és segítségül hívják Jézus Szent Szívét. Oly kevéssé ismerik e szeretettel teli Szívet! Ezért szeretik oly kevéssé; mert lehetetlen jól ismerni és nem szeretni.

Mindenkinek ajánlom, hogy az üldözéseket csendesen viselje, ne legyen tekintettel a gyarló természet ellenkezésére. Adjuk át magunkat Jézus Szíve gondviselésének, s hagyjuk, hogy Ő kormányozzon bennünket. Senki sem szeret minket úgy, mint Ő. Elégge megmutatta ezt a Kálvárián, s gondja lesz arra, hogy megadja nekünk a földön és az örökkévalóságban a szükségeseket. Kitűnő példaképünk Ő: csendben szenvedett, pedig senkit úgy meg nem aláztak, mint őt; de minden szenvedést elviselt értünk. Tehát mi is, — kik bűnösök vagyunk, — viseljük békén az üldözéseket, miket az Üdvözítő ránk küld: ez az az aprópénz, melyen meg lehet vásárolni a mennyet. Ha üldöznek, ajkunk csupán imára nyiljék azokért, akik bántalmaznak. Így tett a mi Urunk Jézus Krisztus is.

Nem kívánom ezzel, hogy hagyjuk magunkat meg-

félemlíteni, sem azt, hogy föl hagyjunk igazi keresztények módjára imádkozni. Ellenkezőleg: Isten gyermekei emberi tekintetekkel nem törődve tegyék a jót, akkor is, ha a nyilvános bajok nagyobbak lesznek, s ha a hit veszedelemben lesz is; akkor is imádkozzák hangosan a rózsafüzért, még az utcákon is. E hathatós fegyvernek lesz köszönhető, hogy az igazi keresztények száma emelkedik, s természetfölöttiekben való hit megerősödik sok kishitűben, ki már-már azon volt, hogy örökre elveszen.

Nagyon elszomorítottak a dolgok, miket édes Jézusom tudomásomra adott, és nagyon nehezemre esett leírni őket, — de ekkor hirtelen nagyon világosan hallottam az Üdvözítő hangját:

„Leányom, ne félj parancsom teljesítésétől. Amit most irsz, nem érted meg egészen; ám ez iratok sok lélek megtérését szolgálják. Megerősítik a sziveket; lelkesítik és táplálják azokat a lelkeket, kik kételkednek irgalmas Szívemben. Azt is akarom, hogy leírd a Szentséges Anyám által annyira szeretett nemzet fiainak vigasztalására, hogy ha szükség lesz arra, hogy a pokoli fondorlatoktól megmentsem őket, megteszem olyan csodák igénybevételével, melyeknek sokan lesznek élő szemtanúi. Szentséges Anyám pedig közli velök, mit kell tenniök, hogy megengeszteljék örök Atyámat és neki méltó elégtételt adjanak.“

Minthogy olyan ellenérzéssel dolgozom, hogy nagy kinszenvedés nekem e dolgok leírása, — nem tudom, hogy irataimban, melyeket hátrahagyok, kellően tudom-e tolmácsolni Jézus szentséges Szívének parancsait és kívánságait. Csak érte teszek mindent.

Amint e sorokat leírtam, újra hallottam Jézus Szívének szelíd hangját; körülbelül ezeket mondotta:

„A legnagyobb terveim vannak veled, leányom. Tudod, hogy egész kicsiny korodtól jelentékeny kegyelmekben részesítettelek, s különös gondjaimba vettelek: magam voltam mestered.“ —

Minthogy itt tartózkodásom alatt az idő egészen rendelkezésemre áll, teljesen átadhatom magam az imádságnak, és folyvást túláradó kegyelmekben részesü-

lök. A forró szeretetet, melyet a mi Urunk Jézus Krisztus iránt érzek, nem tudom magamba zárni, igyekszem hát közölni fivéreimmel és unokaöcséimmal, az isteni szeretet kohójává változtatva ezáltal ezt a szerény hajlékot.

•

Nővéreim, minthogy azalatt, míg Isten irgalmából e csendes és magános helyen tartózkodom, több idő áll rendelkezésemre, édes Jézusom állandóan figyelmeztet: jegyezzem fel számotokra, hogy végtelen irgalmassága (nagyon méltatlannak érzem reá magam,) mennyi kegyelmet és jutalmat méltóztatott nekem adni. Megteszem azért, hogy neki tetszésére cselekedjem, s hogy ti mindnyájan hasznot merítsetek belőle és segítsetek nekem hálát adni mindazért a jóságért, mellyel szerény társaságunk iránt viseltetett és állandóan viseltetik.

Mindnyájunknak nagyon hálásaknak kell lennünk iránta, mindnyájunknak körülötte kell élnünk, mindig bizva isteni Szívében. Soha nem szabad kilépnünk a szeretet ez iskolájából, s hűségünk és szeretetünk által jóvá kell tennünk azt a sok szeretetlenséget, melyben hálátlan fiaitól részesül. Jézus Szívének iskolája a legjobb oltalom; megvéd minket a vihartól és mindennemű ostromtól, mellyel közös ellenségünk majd elveszíteni igyekszik . . . Ígen, nővéreim, legyünk nagyon hálásak a Szent Szív iránt, ki annyira szeret bennünket. Remélem, hogy minden leányom jól kihasználja ezt majd; és nagy szentek lesznek mindannyian, ha fel tudják jól használni a nagy kegyelmeket, melyeket mindnyájuk számára külön-külön tartogat. Maradjanak tehát hűségesek önmagukhoz, követvén minden sugallatot és jóra való indítást, melyet éreznek. Sokba kerül mindehhez alkalmazkodni, mert az emberi természetnek nehéz önmagán állandóan győzedelmeskednie; az lázong és visszautasítja a szenvedés szeretetének gondolatát. De ne essetek csalódásba: aki nem szenved és nem hal meg mindennek, az egy lépést sem tehet előre a szentség útján. Nincs ok az elbátortalanodásra nővéreim, ha

nagy is az áldozat; ne engedjük, hogy megzavarjon bennünket hajlamaink állandó lázongása, mi miatt oly gyakran elbukunk. Erőt kell venni magunkon, s erősnek lenni a harcban, amint erősek voltak a szentek mind, kik életükben ugyanazokkal a nyomorúságokkal és gyarlóságokkal küzdöttek, mint mi. Csak ne adjuk át magunkat a lanyhaságnak, ennek a pestisnek, mely halálos pusztítást végez az Istennek szentelt személyek között; ellenkezőleg: az ellenség mindig fegyverrel kezünkben találjon bennünket, s legyünk készen, küzdeni éltünk utolsó pillanatáig, mert a korona csupán a győztesek jutalma.

Nővéreim megértik, milyen nehézségek várnak rájuk életük folyamán. Szünet nélkül kell tehát munkálkodniok, hogy ezek között el ne lankadjanak, hanem állandóan haladjanak előre a szentség útján. Igyekezzenek különösen: kiüresíteni szívüket s elszakítani minden földi céltól; legyenek napról-napra több szeretettel a szegény betegek iránt, kiknek ápolására önként vállalkoztak; mindenben, amit tesznek, Istent nézzék; szolgálják őt egyszerűségben és alázatos szívvel, buzgón törekedvén arra, hogy egyedül az ő tetszését keressék, s mindent az ő dicsőségére tegyenek. Sohasse igyekezzenek az előljáróanya, vagy a nővérek nagyrabecsülését megszerezni, annál kevésbbé azon személyeket, kikkel hivatásuk teljesítése közben érintkeznek.

Ő, nővéreim, tegyünk meg mindent, hogy cselekedeteink szégyent ne hozzanak szent hivatásunkra, mely sok kölcsönös szeretetet és sok tökéletességet kíván. Élünk, mint a felebaráti szeretet angyalai, hogy amikor a teremtmények velünk érintkeznek, példánk által, (ez a legjobb prédikáció) lángra gyujtsuk lelkükben minden erényt, különösen a hitet, reményt és a szeretetet.

Sohase hagynék fel annak ajánlásával, hogy minden munkátokat egyedül Üdvözítőnkért s az ő nagyobb dicsőségére végezzétek. Így aztán jó szellem uralkodik mindig drága társaságunkban, amit a mélységes hitnek, bizalomnak és szeretetnek köszönhetünk, az olyan

szent lelkek tulajdóságainak, amelyenek mindig lesznek társaságunkban, ha jól föl tudjátok majd használni a megaláztatásokat, rágalmakat s mindennemű üldözést, miket Isten számotokra azért tartogat, hogy minél szorosabban magához fűzzön. Ő nagyon szeret bennünket, s azt kívánja, hogy egész életünkben szeressük a megaláztatásokat, és megvessük a teremtmények hiú elismerését.

Ne féljete azokra az utakra lépni, melyeket kijelöltem nektek. Legbiztosabb léptekkel ezeken lehet a szentség felé haladni. Még ha életeteket akarnák is venni igazságtalanul, akkor se igyekezzetek magatokat igazolni; ne vesztítsétek el soha lelketek derűjét; higgyetek és reméljete mindig a szentséges Szűzanyában és Jézus Szívében. Ha szükség lesz rá, ő csodák által is megszabadít a haláltól és minden testi, lelki veszedelemtől. Az én érdekemben sok és nagy csodát tett már. Néhányat följegyezek belőlük:

Itt következik az életrajzában már elmondott csoda, mely szerint egy korsó szentelt vízzel sokak szomját oltotta. Majd annak részletes elmondása, hogyan ment két nővérrel az ellenséges parancsnokhoz segítséget kérni. Az életrajzban el nem mondott részletek:

Alighogy a franciák sorai közé értünk, valóságos golyózápor keletkezett; csak úgy hullottak ostromlótak és ostromlók egyaránt. Mindenünnen halálos veszély fenyegetett; a füsttől egy lépést se tudtunk haladni. Én azonban változatlanul bíztam az isteni oltalomban és egyre bátorítottam szegény nővéreket, akik — megijedvén a halálveszélytől, — vissza akartak fordulni. Bizva abban, hogy édes Jézusom megtartja isteni szavát, felszólítottam nővéreimet, hogy kövessenek, s határozott léptekkel indultam el a generális felé. E pillanatban ragyogó, fényes út nyílt meg előttem az ostromlók tüzében, úgy, hogy én se a veszélyt, se a katonákat nem láttam többé, — a légben pedig a szent Ostyát pillantottam meg csodás gyönyörűségű trónuson. Sok-sok angyal őrizte, kik távol tartottak minden lövedéket, — s úgy vezettek minket, mint a napkeleti böl-

csek csillaga. Ilyen csodának, s a szeretet Szentségének láttára tudomást se vettem arról, mennyi veszedelem vesz körül és háromszor térdre hullottam, hogy mélységes tisztelettel imádjam szeretett Jézusomat az Oltáriszentségben. E helyzetben is maradtam, míg nővéreim, — akik aggódtak, hogy térdelve látnak annyi halálveszély között, — nevemen szólítottak, — s folytattuk utunkat anélkül, hogy egyetlen lövedék is ért volna. A generális — látva, hogy sértetlenek vagyunk, — megkérdezte, hogy ki vezetett odáig? „Az isteni Gondviselés, — feleltem, — mely mindig örökődik felettünk; az vezette lépteinket.“ Visszafelé ugyanazon a fényes uton mentünk; irányítónk és vezetőnk az Oltáriszentség volt.

Ó, mennyit köszönhetek az angyalok Kenyerének, lelkem, testem erejének! Azokon a napokon, melyeken szabad volt áldoznom, úgy megerősített a Szeretet szentsége, hogy más táplálékknak nem is éreztem szükségét. Ajánlom is nővéreim, hogy szeressétek mindig jobban a Szeretet szentségét, és ha olyan boldogok lesztek, hogy minden nap magatokhoz vehetitek s állandóan ki lesz téve a noviciátusban, szeressétek nagyon azok helyett, akik gyűlölik, s folyják egész éltetek az Oltáriszentség jelenlétében. Ez a legjobb iskola, melyben megnyílnak a lélek képességeinek forrásai, s lángra gyúl az istenszeretet.

Mindez azonban, amit itt mondok, nem jelenti, hogy állandóan térdeljete a Szeretet szentsége előtt; hanem azt, hogy mialatt feladataitokat végzitek e házbán, mely oly kedves Jézus Szívének, — ő mindig lelki szemetek előtt legyen; lelketeket elfoglalhatjátok ezen, vagy hasonló gondolatokkal (nekem nagy segítségemre vannak abban, hogy Jézus alakja mindig előttem lebegjen):

„Ó, Oltáriszentség Jézusa, te vagy az a Szentség, hol megnyugszik szívem!“

„Ó, Jézusom, te vagy kinjaim enyhítője, — lelkem édes öröme és gyönyörűsége!“

„Ó, lelkem, bár képes volnál az egész mindenségben hirdetni Isten szépségét, hogy minden teremtmény szeresse!”

„Ó, lelkem Jézusa, mily jó vagy; ahelyett, hogy messze menekülnél tőlem, hitvány földi féregtől, — gyönyörűségedet leled abban, hogy méltatlan szívemben lakozzál!”

„Ó, szeretet Istene! Bár az egész világ ismerne, s tudná, milyen irgalommal és gyöngédséggel teli Atya vagy. Ó, jöjj segítségére szegény lelkemnek minden szükségében; öltöztess fel szívemet az irántad való forró szeretetből származó felebaráti szeretetbe, hogy megtisztuljon annak lángjaitól és csak belőled éljen. S minthogy szereteted tüze elhozott Téged egész az én nyomorúságos szívemig, lobbantsd lángra azt. Ha a te szereteted birtokában lesz, rám zudíthatják a teremtmények a megpróbáltatások óceánját és a szenvedések özönét, — senki sem akadályozhat meg, hogy isteni szeretetedből éljek s hogy Te énbennem élj.”

Attól az éjszakától kezdve, melyen édes Jézusom tudomásomra hozta a megszenteltelenítést, mit e környéken el kellett viselnie, a szent áldozás után rendszerint ezt a szóbeli, vagy elmélkedő imádságot végeztem az „Elhagyott Krisztus” engesztelésére:

„Tudod-e én lelkem, ki az a szentségi Krisztus, ki most keblemben lakozik? Ugyanaz a Jézus, aki meghalt a Kálvárián, sőt itt újra végigélte kinszenvedésének gyötrelmeit. Megengedte, hogy a latrok ellopják, s belenyugodott keserű szenvedéseinek elviselésébe irántunk való szeretetből . . . Elmélkedj megfontoltan én lelkem a bántalmazásról, melyeket az „Elhagyott Krisztus” elviselt, s mikor Jézussal egyesülsz, nem tudod megállani, hogy ne önts a bánat és szeretet bőséges könnyeit; állapodj meg e megvetéssel, gyalázattal terhelt „Elhagyott Krisztus” előtt. Nézd én lelkem Jézusodnak ezt az arcát, és meglátod, mit akar tőled. Nézd sokáig, s látod majd hogyan feketedik meg a tűz füstjéről ez a véres, poros, összeköpdösött arc; nézd a vérző sebeket; nézd a letört kart; nézd, hogyan vetik

földre s dobálják kövekkel; nézd, levált a keresztről, s a földön hever. Figyelj az ismételt ütésekre; mily erőszakot használtak, hogy elválasszák a kereszttől! Nézd meg jól, lelkem, mielőtt bedobják a gödörbe, sebekkel s vérral van borítva; ajkát kinyitja, hogy megvigasztalja a jó latrot, és bocsánatot kérjen örök Atyjától azok számára, akik így gyalázták. — Ó, Jézusom, mennyi gyötrelmedbe kerül a mi üdvösségünk! Bocsáss meg és irgalmazz nekem s a világ minden bűnösének! Add, ó lelkem Jézusa, hogy igazán megismerjelek, s gyujtsd föl bennem a te tiszta szereteted tüzeit, hadd vegyelek ezzel magamhoz a Szentség színeiben. Aztán Jézusom, — hadd haljak meg Szűz Anyánk gyámolításával; fogd föl életem utolsó lehelletét, hogy szerethesselek örökké országodban!" — Az ilyen elmélkedés nagyon jót tett lelkemnek, s rendkívüli módon megszerettette velem a keresztet.

Egy más alkalommal, midőn Szűz Mária templomában áldoztam, ismét a megszenteltelenítések miatt siránkoztam s szerettem volna ismerni a helyet, ahol az „Elhagyott Krisztus" el van ásva. Ekkor Jézus Szíve így szólt hozzám:

„Ne térj le az útról elmélkedéseidben és ne vesztegesd az időt. Örök Atyámnak nem az az akarata, hogy képmásom most előkerüljön; majd megtalálják annak idején. E fiaim meg akartak ölni s másodszor is eltemetni; de amikor kell, örök Atyám újra előhossa képmásomat, hogy megerősítse a hitet, amelyet úgy megingatott a földön a becsvágy és a bűn.“

Úgyanaznap világosan értésemre adta Jézus Szíve, hogy amikor az a képmás leányaim birtokába kerül, azt a gondolatot adja a vezetőségnek, hogy vigyék Rómába úgy, ahogyan találták, mutassák meg Helytartójának, hogy vizsgálja meg, s adjon tanácsot arra nézve, mi most a teendő. Az az előérzetem, hogy nagy dolgok történnek e képmás előtt.

Annyira hatnak rám az „Elhagyott Krisztust" ért bántalmak, hogy nem vagyok képes egyébre gondolni s egyébről írni. Pedig édes Jézusom azt akarja, hogy

folytassam még néhány nagy kegy feljegyzését, melyekben szorongattatásaim idején részesített.

Számtalanszor mentem el az ostromló sereg vezéréhez élelmiszert kérni betegeim számára, s egy ilyen alkalommal a szent Szűz mentett meg bennünket a biztos haláltól. Amint megérkeztünk a francia táborba, oly rettentő ütközet tört ki, hogy emberileg véve lehetetlen volt a halált elkerülnünk. A halottak és sebesültek halomra hulltak előttünk; — én e rendkívüli veszélyben letérdeltem az Oszlopos Szűzről nevezett templom irányába fordulva és kértem a szent Szület, könyörüljön rajtunk, szabadítson ki a nagy veszedelemből, melybe a szegények iránt való szeretetünk juttatott. „Ó, Anyánk, legirgalmasabb mindannyi között, — mondám, oltalmaz mindnyájunkat! Te vagy a szomorodottak vigasztalója és a bűnösök menedéke; és én, aki oly gyarló és nyomorult vagyok, mindnyájunk nevében kérek irgalmat és kegyelmet e nemzet számára, melyet Te, Anyám, annyira szeretsz!” — E könyörgés végzetével ragyogó felhőben megjelent az Oszlopos Szűz, — a tüzelés hirtelen elcsendesett, s mi minden baj nélkül eljutottunk a parancsnokig. Megkapván az élelmiszereket, épségben s egészségben visszatértünk a kórházba.

Más alkalommal, mikor az utcákon életveszélyes volt járni, a földalatti folyosókon vittem a beteg foglyoknak segítséget. Egyszer csak erős francia csapatra bukkantam, mely az utcák s a házak aláaknázásán dolgozott. Amint el akartam haladni mellettük, a tetőzet nagy darabon beomlott, azonban engem a Gondviselés kegyelméből nem temetett el, csak a jobb kezem kapott egy kis ütést és a lámpásom törött el. Sötétben maradván, az Üdvözítőhöz folyamodtam segítségért, és rövidesen messze láttam magam az ellenséges katonáktól, akik észre sem vettek. Jézus Szíve természetfölötti fénnel világította meg utamat. Aznap nem az első eset volt ez, hogy megmenekültem a haláltól. Alig haladtam tovább, számos ház omlott össze szörnyű robajjal s tette egészen járhatatlanná mögöttem az utat.

Szóval ki nem fejezhető, milyen szenvedéseket

és megpróbáltatásokat állottunk ki e háborús időkben. Végére se érnék, ha el kellene mesélnem mind, ami kegyben részesültem, midőn egyedül és mindenekfölött Isten dicsőségét kerestem mindabban, amit felebarátaimért tettem.

Ime, nővéreim, mily részletesen mesélek a nagy megpróbáltatásokról, melyeken keresztülmentünk. Folytatom még sok megpróbáltatás följegyzésével, mert még sok áll előttünk; ez Jézus Szívének akarata, ki erős ellenérzésem dacára ragaszkodik ahhoz, hogy mind leírjam. Értésemre adta, hogy az eljövendő időkben Spanyolországban és az egész világon sok lesz a vallás és a haza üldözője, kik meg akarják semmisíteni mindazt, ami jó és értékes. Ezekre az időkre jegyezteti fel velem édes Jézusom az ő oltalmazásának példáit, hogy senki se veszítse el bátorságát, bármily nagyok legyenek a harcok és az üldözések. Istentől félve mitől se kell tartani. Ő megsemmisíti Egyháza ellenségeit, és sokan lesznek közülök buzgó apostolokká, akik sok lelket nyernek meg számára, — mint ahogy ez Szent Pállal történt.

Még kevésbbé bátortalanodjanak el kedves nővéreim. Ők látják kétségtelenül s világosan, mily nagy kegyelmekben részesít engem Isten állandóan. Mindabból, amit írásban hagyok számukra, látják, hogy nap nap mellett egészen rendkívüli módon megkapom Isten kézzelfogható kegyelmét minden felebaráti működésemhez. Kövessék csak mindig, — emberi tekintetekkel nem törődve, — Isten sugallatait; el nem felejtván soha, hogy ő igazságos Bíró, s azt akarja, hogy az ő kíváncsainak megfeleljenek . . . Mindenki merítsen hasznot e tanításokból és senki se vesztesse idejét. Akiknek pedig nem adnak elégséges erőt ahhoz, hogy szüntelenül küzdjenek, akik nem tudnak bátor szívvel vállalkozni erre a nehéz és folytonos áldozattal járó életre, — azok ne maradjanak erővel a társaságban. Mert kevesen többet tesznek, ha bátran teljesítik a jót, — mint sokan lanyhán és buzgalom nélkül. Akik lanyhák és lelkesülés nélküliek, térjenek vissza a világba; aki

nem végzi jól kötelességét, jobb, ha nincs itt. S aztán az ilyen lanyha lelkek csak arra valók, hogy rossz példát adjanak s megfertőzzenek másokat is . . .

Azok közül azonban egyet se bátortalanítsanak el ezek a szavak, akik óhajtanak megszentelődni. Vegyék számba hibáikat, melyekkel küzdeniök kell életük folyamán: legyenek rajta, hogy azok szándéktalanokká váljanak s dolgozzanak nap-nap mellett elernyedés nélkül e hibáik kisebbitésén. Jó szándékkal és alázatossággal minden elviselhetővé és könnyűvé válik, s aki élő hittel fordul Istenhez, mindig meghallgatásra talál. — Haladjanak mindnyájan bátran és határozott lépetekkel az úton, melyre vállalkoztak; ne álljanak meg többé azon tünődni, vajjon helyes-e, vagy nem. Viseljenek el mindent engedelmességből és hálából Jézus Szíve iránt, kinek annyiival tartoznak szeretetének rendkívüli tanújeleiért. És halálunk óráján, nővéreim nagyon vigasztaló lesz látni, hogy százannyit kapunk, mint amennyit tettünk az ő szeretetéért.

Jegyzet. — Nem akartam ebbe a füzetbe egyebet írni. De ma, 1815 májusának első péntekén szentmisén voltam, s miután megáldoztam, Jézus Szíve ezeket mondta nekem egész érthetően:

Azt akarom, hogy amikor felépülnek házaid körül azok az épületek, melyekről már szóltam, építsenek a templomhoz egészen közel de külön-külön két ingyenes iskolát; a fiúkét ezt a nevet viselje: „Jézusnak, a munkásnak ingyenes iskolája“ — a lányoké pedig: „A montserrati Madonna ingyenes iskolája.“

Mialatt édes Jézusom velem e parancsot közölte, azt is tudtomra adta, hogy a fiúk iskolájának élén két buzgó, a tanításra alkalmas pap álljon, s legalább egyikük hivatásos pedagógus legyen. A leányok iskolájában is legyen két olyan nővér, ki a tanításhoz jól ért; egyiküknek legyen ez a tanult foglalkozása, hogy senki se támaszthasson kellemetlenségeket.

A fiúk s lányok ott nevelkedhetnek 13—14 éves korukig. Azt hiszem, hogyha a vezetők lelkesednek a lelkek üdvéért ez iskolák a hivatások melegágyai lehet-

nek. Azokat a fiúkat, akik hivatást éreznek a papi pályára, latinul is kellene tanítani, hogy aztán beléphessenek a barcelonai szemináriumba; így majd nem hiányoznak a jó hivatások. — Ami a leánynövendékeket illeti: akik természetes hajlamot éreznek arra, hogy a felebaráti szeretet gyakorlásának útján Istennek szenteljék magukat, — legalább 2 éves (14-től 16 éves korukig) az Oszlopos Madonna előkészítő iskolájában töltsenek, hogy megfelelő lelki képzést nyerjenek, s onnan kerülnek a saragossai noviciátusba.

Mindent Isten nagyobb dicsőségére.

II.

AZ 1932. JAN. 29-ÉN MEGTALÁLT IRAT.

Jézus, Mária, József.

Napok óta ösztönöz Jézus Szentséges Szíve, hogy azt, amit ő óhajt, leírjam az isteni Szív nagyobb tisztelőre és dicsőségére. Ellenkezésem és idegenkedésem nagy volt; elhatároztam, hogy soha egyetlen betűt le nem írok, — a szentséges Szív azonban világosan felismertette velem, mennyire nem tetszik ez az engedetlenségem az ő utasításaival szemben. Eléje tártam minden méltatlanságomat és gyarlóságomat, hadd lássa, hogy az ilyen haszontalan, bűnös lélek, mint az enyém, semmi jó kivételére nem alkalmas. Erre így felelt:

„Épen ez az, amit kívánok tőled: hogy megalázd magad, hogy elismerd, hogy mit sem érsz, és egészen képtelen vagy jót véghez vinni. Így könnyebben formálhatlak azzá, amivé akarlak, s elmondom neked mindazt, minek leírását kívánom. Feledkezz meg egészen magadról, és csupán szavaimra figyelj.”

Mily nagy az én megszégyenülésem, s mint szeretném a kíváncsú világossággal kifejtetni, hogy milyen irgalmas jóságot tanúsít a Szent Szív irántam, nyomorult bűnös iránt. Nem értem, hogyan lehetnek lelkek, kik nem merik teljesen átadni neki magukat; hiszen csupán az irgalom és szeretet e forrásánál találhatunk vigaszt és orvosságot minden nyomorúságunkban.

Mi mindent megmutatott nekem ez az isteni Szív! S mégis mily önmegtagadásomba kerül mindazt leírni! Ha nem az ő kedvét keresném, — sohase tenném meg. És már nem tudom azt írni, amit én akarok;

tudja meg hát mindenki, hogy amit írok, nem tőlem származik, hanem Jézus Szívétől. Mert ő nem hagy el, s ő mondja nekem most, amit papírra kell vetnem:

„Leányom! Általad nagy kegyelmeket akarok árasztani az emberekre, az én gyermekeimre. Amit most leírsz, azt leányaid egyike 1932 januárjában találja meg. Ez az én akaratom. Őt jelöltem ki arra, hogy mindazt, amit felszólításomra leírsz, megtalálja. Azonban az, amit most írsz, csak azon egyéb irataid után kerül elő, melyeket — Szívem nagyobb tiszteletére, leányaidnak és minden teremtménynek vigasztalására, — később iratok veled.

„Nézd leányom, nem érted meg mindazt, amit mondok neked. De ez nem lényeges, mert nem neked beszélek, hanem más gyermekeimnek. Eljön az idő, mikor keményen üldözik őket. Szorongattatások érik őket, s az ellenséges támadások közepette bizonytalanságban lesznek. Az ellenség az egész földkerekségen a vallás megsemmisítésére törekszik majd. Azt kívánom, hogy amikor ez az időszak megkezdődik, — és ez nyilván 1931-ben fog történni, — minden gyermekem, kiért olyan nagy árat fizettem, bátorságra tegyen szert, és belém s szentséges Anyámba helyezze bizodalmát.“ Én még mindig ugyanaz vagyok. Még nem változtam meg. Ugyanazt az irgalmat és szeretetet tanusítom, mint akkor, mikor halandó testben a földön jártam. Evangéliumom még most is ugyanaz. Azonban leányom, az emberek elfelejtik ezt, és sokan megvetnek és becsmérelnek engem. Én viszont mindig kész vagyok sértéseiket figyelembe nem venni, hacsak bánattal és határtalan bizalommal eltelve résztvevő és irgalmas Szívemhez menekülnek. Ha másodszor is el kellene viselnem szenvedésem és halálom kínjait, hogy megmentsem az embereket, — hidd el leányom, megtenném. Oly nagy szeretetemet az emberek iránt, hogy egyetlen egy lélekért újra odaadnám életemet. Én nem feledkeztem meg az emberekről, leányom, s azért beszélek általad újólág hozzájuk, hogy ismét bizalomra tegyenek szert s megerősödjének szívükben.

Kész vagyok nagy kegyelmekkel elárasztani az én kedvelt Spanyolországot, melyet a szabadköművesség oly ádázan üldöz. Nem akarom, hogy hűséges gyermekeim legyőzessenek. Mellettük leszek minden küzdelmükben, s velem biztosak lehetnek a győzelemről. Az én Evangéliumom fölséges, — és ha nagy hitük volna, nem lenne szükségük arra, hogy ismételtén figyelmeztessem őket: maradjanak erősek a küzdelemben. De szánom őket, s mert annyira szeretem, tudtukra adom általad, hogy mindenben segítségükre leszek; hogy kedvelt Spanyolországom iránt, — melyet szentséges Anyám úgy szeret, — különös szeretetet érzek, s inkább engedném a népeket elpusztulni, mint hogy a hit Spanyolországban elvesszen. Ezt az iratot akkor fogják megtalálni, mikor királyságom ideje közeledik Spanyolországban. Előzőleg azonban oda hatok, hogy Spanyolország minden tisztátalanságától megszabaduljon.*

Leányom, szükséges, hogy szeretetem Spanyolország iránt határtalan legyen, — ellenkezőleg lett

* Ez a hely arra utal, hogy Jézus Spanyolorzágnak mostani megpróbáltatásai után, melyek tisztulását eredményezik, rendkívüli és döntő feladatokat akar majd adni Isten országának terjesztésében; olyan döntőeket, hogy a népek létezésének nem lenne többé értelme, ha azok nem volnának teljesíthetők. E felfogás nemcsak a jóslás további szövegével áll összhangzásban, hanem Spanyolország történelmi hivatásával is, mely abban áll, hogy a hitet a többi népek között terjessze. Annak folytán, hogy Spanyolországot eretnokségek nem érintették, (ami nem utolsó sorban az annyi szidalmazott inquisitio érdeme,) — olyan „sensus catholicus”-a van, olyan érzéke a természetfölöttiek iránt, mint talán egyetlen országnak sem. Ezt igazolja minden theologiai-lag képzett megfigyelő, aki az országot bejárja. Ha egyidejűleg azt is tekintetbe vesszük, hogy a szomszédos Portugália, a „bensőséges lelkek országa” a fatimai jelenésekkel máriás-missziót kapott, mely nemcsak az ország lassu és állandó vallási, szociális, politikai emelkedését munkálja, hanem jótékony befolyást kezd gyakorolni az egész kath. világra, — akkor lassan az a felfogás kezd előtérbe nyomulni: vajjon nem áll-e meg a keletről terjeszkedő bolsevizmussal szemben e mondás igazsága: *Ex occidente lux!* Nyugatról jön a világosság!

volna már okom arra, hogy elhagyjam. Számos bánatásban részesített és részesít még különösen a női világ, mely szemérem nélküli ruháival, mezitelenségével, ledérségével s megromlott gondolkozásával, a családok és a férfiak erkölcsi süllyedését okozza. Legnagyobb részben ez az oka, hogy örök Atyám igazságossága haragra fog gyulni s arra kényszerül, hogy megfenyítse azokat, akik olyan messze távoznak Tőle, kath. Egyházaamtól, földi helytartóm utasításaitól és az isteni törvényektől. Olyan nagy lesz minden társadalmi osztály erkölcsének romlása, s olyan szemérmertlenségeket követnek el, hogy — ha az emberek ez irgalmas intézés folytán meg nem javulnak, — örök Atyám kényszerül egész községeket elpusztítani. A romlás oly nagymérvű lesz, hogy az emberek nem tartózkodnak attól sem, hogy az ártatlan kis gyermekeket, — kiket Szívem annyira szeret, megbotránkoztassák és félrevezessék. Nemcsak Spanyolországban, az egész világon uralkodnak majd ezek a bűnök, mikor ezt az iratot megtalálják . . .

S legjobban fáj, hogy majd azok a lelkek bánatalmaznak, elfelednek és megvetnek engem, akik nekem vannak szentelve. Mily nagy az én szeretetem kedves papjaim és szerzeteseim iránt, s mily kevésbé iparkodnak ők a szeretetet szeretettel viszonzni! Leányom, mindannyiokhoz intézem e figyelmeztetést. Azt akarom, hogy papjaim a föld sava legyenek. Azt akarom, hogy szentek legyenek. Azt akarom, hogy jöjjenek tabernákulumomhoz ők, kiknek legnagyobb része megfedkezik rólam, s nem is gondol arra, hogy főképen őéretük tartózkodom a szeretet e börtönében. Sokan egyáltalában nem vesznek számításba; elfelejtik, hogy én vagyok az örök Bölcsesség, hogy határtalanul szeretem őket, hogy minden ténykedésükben engem kellene szemük előtt tartaniok, ezért adtam nekik példát mindenben, és hogy tudniok kellene, hogy nélkülem semmire sem képesek. Bár közelednének nagy bizalommal szent tabernákulumomhoz, ahol várom őket, hogy tanítsam, inspiráljam; szellememet akarom közölni velök, hogy

aztán életet vihessenek a lelkekbe. Azt akarom, hogy nagyon alázatosak legyenek; egészen tiszták és szűziesek. Soha se felejtsek el, hogy legnagyobb vágyam, hogy úgy szeressék egymást, mint ahogy kezdetől fogva én szerettem őket, és hogy a szeretet hiánya sebzi meg legjobban Szívemet. A tökéletlenségeket földjék be a szeretet köppenévével, hogy a népet meg ne botránkoztassák. A szentmisét nagy tisztelettel és szeretettel mutassák be. Mennyi nagy kegyelmet vonok meg ez áldozat bemutatásakor szeretett papjaimtól azért, mert rossz előkészülettel lépnek az oltárhoz! És mily nagy kegyelmeket kapnának, ha gyakran meglátogatnának tabernákulumomban!

Nagyon bánt az a tiszteletlenség és hódolat-hiány is, mellyel Isten házában tartózkodnak és viselkednek. Mily kevesen vannak, leányom, kik engem igazán szeretnek! Szívem nagyon boldog lenne, ha bennök gyönyörűségét lelhetné. Örömöm telnék abban, ha szeretett papjaimmal bizalmasan érintkezhetném, s velők Evangéliumom világosságát közölhetném; mert nem mindenki érti, aki olvassa. Szeretném, ha mind méltók volnának azokhoz a nagy tervekhez, melyeket rájuk bízam. Arra rendeltem őket, hogy a világ világossága legyenek, engem a földön képviseljenek, s ugyanazokat a szolgálatokat tegyék a lelkeknek, melyeket én tettem: legyenek a béke követői, közvetítők az örök Atya és a lelkek között, legyenek a lelkeknek meghódítói. Ird le azt is leányom, hogy ha mindenki számára irgalmas és résztvevő Atya vagyok, egészen különösen az vagyok papjaim számára. Azonban soha meg ne feledkezzenek arról, hogy az utolsó napon szigorúan számon kérem tőlük lelküket s azoknak lelkét, kiket rájuk bízam. Szeressék egymást testvéri ragaszkodással és felebaráti szeretettel, és soha el ne fáradjanak ezt a szeretetet gyermekeimnek, az embereknek ajánlani.

Azt is akarom, leányom, hogy szeretett Spanyolországomban ne legyen egyetlen tartomány, község, falu, vagy ember, ahol és akiben nem az én szentséges Szívem uralkodik. Ez lesz az első nemzet, mely

magát isteni Szívemnek fogja ajánlani. De az általános felajánlással nem elégszem meg. Uralkodni akarok a házakban és családokban, katedrákon, műhelyekben, iskolákban, templomkupolák alatt. Kedves gyermekeim mindenütt lássák és tiszteljék képemet. Ez az én akaratom. Még a hegyi ösvények mentén is el legyen helyezve képem. Egyetlen család se alapíttassék, hol nem az én Szívem uralkodik. Kész vagyok sok kegyelmet osztani, de azt akarom, hogy határtalan bizalommal kérjék tőlem. Mindenki jöjjön hozzám, aki szenved, aki inségben van; jöjjön minden szerencsétlen bűnös gyermekem. Nagyobb hévvel vágyom arra, hogy kegyelmeimet közöljem velők, mint amilyenekkel ők ezt tőlem kérik. Leányom, uralkodni akarok az emberek mindegyikében: a püspökökben, papokban, szerzetesi közösségekben, és mindenütt, ahol erre vágnak. Azt is akarom, leányom, hogy Szívem ünnepe egész kath. Egyházamban a legnagyobb ünnepélyességgel és pompával tartassék meg, hogy parancsolt ünneppé váljék, és hogy ezen az ünnepen minden hívő szent áldozáshoz járuljon. Sok engesztelő áldozást ohajtok. Krisztus-király ünnepét, melyet akaratom szerint kellő időben elrendel földi helytartóm, szeretett fiam XI. Pius, — a legnagyobb ünnepélyességgel és a lehető legnagyobb fénnel üljék meg. Azt akarom, hogy királyságom kiterjedjen az egész világra, ám szeretett Spanyolországomban ez az isteni tűz erősebben lobbanjon lángra, — s innen terjesztik el az egész világra.

Szentséges Anyám különösen szereti Spanyolországot, s mi ketten megmentjük, ha csak kegyelmeinknek ellent nem áll. E közléseket tiszta irgalmasságból teszem általad az embereknek. Indítóokom a nagy szeretet, melyet irántuk érzek, s legszentebb Anyámnak hozzámm intézett sok könyörgése. Tőle semmit meg nem tagadhatok, — és azt akarom, hogy az ő közvetítésével kérjenek minden kegyelmet tőlem. Senki sem kap tőlem olyan kegyelmet, mely nem szentséges Anyám kezén menne keresztül.

Az emberek azzal is nagyon megbántanak leá-

nyom, hogy olyan csekély szeretettel viseltetnek egymás iránt. A gazdag ki akarja zsákmányolni a szegényt s a szegény föltámad a gazdag ellen. Ez nem az a tan, melyet én hirdettem. Azt akarom, hogy béke és egyetértés uralkodjék, és hogy az emberek nagy szeretettel viseltessenek egymás iránt. Sokan vannak olyanok is, akik az Anyaszentegyháznak és földi helytartóm rendelkezéseinek engedelmeskedni nem akarnak; sokan vannak, akik üldözik az Egyházat és megszeretnék semmisíteni. Nem becsülik se a papokat, se a szerzeteseket, kik Egyházamnak választottjai. S mind e bánást én viselem, mert engem illetnek vele. — Azt akarom, hogy mindnyájan megtérjenek; rajtam nem fog ez múlni, leányom. Nálam végtelen irgalmasságra talál majd mindenki. De azt akarom, hogy sok engesztelő cselekedet vitessék végbe, hogy így örök Atyám megsértett isteni igazságossága elégtételt kapjon, s a bűnösök az én érdemeim által bocsánatot és irgalmat nyerjenek.

Azt akarom, hogy minden ember hordja irgalmas Szivem jelvényét, s azoknak, akik ájtatosan viselik, örök üdvösségük elnyeréséhez sok kegyelmet ígerek. Azt akarom, hogy e jelvényt tisztelettel alkalmazzák mindenütt, még szeretett Spanyolországom zászlaján is, s tekintsék ezt a legnagyobb kegyelmek egyikének, melyet adhatok. Ez legyen annak bizonyága, hogy azt akarom: Spanyolország mindig nagy legyen; és nagy lesz, ha szilárdan ragaszkodik a hithez, melyet Jakab apostol ültetett itt el. Ennek bizonyága s az is marad mindig szentséges Anyámnak „Oszlopos Szűz“ nevű képe. Minden hívő forduljon szentséges Anyámhoz a szent olvasót imádkozván; jöjjenek mindenfelől szentélyéhez, melyet Jakab apostol emelt Saragossában. — A nemzet nagysága és nemessége hitétől és kath. vallásától függ. Ha engedik, hogy a vallást megsemmisítsék, — elpusztul. Általad figyelmeztetem erre, hogy így senki se hagyja magát félrevezettetni, és hogy mindenki tudja, mily úton kell haladnia, ha ki akarja

vívni megleléedésemet, és meg akarja találni az örök boldogsághoz vezető ösvényt."

Folytonos vértanúságot szenvedek. Egyedül édes Jézusom Szent Szíve tudja, mily ellenérzéssel írok mind e nagy dolgokról s hogy szívesebben elviselnék bármilyen kínzást, — mint hogy egyetlen szót leírjak. De viszont annyira ragaszkodik hozzá s oly gyöngéd erőszakot alkalmaz, hogy lehetetlen rendelkezésének eleget nem tennem, ha ezer szenvedést kell is kiállanom. Ő diktálja mindazt, amit írok; én nem tudom mi a szándéka vele s nem is kívánok felvilágosítást. Csak az ő tetszését kívánom éltem minden pillanatában, s hogy elégedetlenségére soha semmivel okot ne adjak; inkább ézerszeres halált kérek, semmint hogy e szerencsétlenség érjen, a legnagyobb ami e világon érhetne. A Szent Szív jól tudja, hogy mindezt egyedül őérette teszem, egyedül őérette . . .

„Irgad leányom! Mindazoknak, akik alázatosan fordulnak hozzám s tisztelnek, — segítségére leszek szükségikben. Akik rövid idő alatt szeretnének nagyobb élet-szentségre szert tenni, hozzájutnak, ha szentséges Anyám közbenjárásával bizalommal kérik tőlem. Akik arra törekcszenek, hogy e világ dolgai számára megfeszített-vén, s állandó önmegtagadás által önmaguknak meghalván, folytonosan az én oldalsebemben éljenek, azokat már e földön isteni Szívem édességeinek részeseivé teszem. Akik munkáik és vállalkozásaik sikerét óhajtják, ajánlják azokat irgalmas Szívemnek. Akik a bűnösök megtérését akarják elérni, megnyerik irgalmas Szíveamtól, ha szentséges Anyám által kérik. Mindazok megnyerik irgalmas Szíveamtól kérésük teljesülését, akik élő hittel és buzgó imádsággal, és szentséges Anyám közbenjárásával fordulnak hozzám. Sohase tagadok meg olyan kegyelmet, melyet szentséges Anyám közbenjárásával kérnek tőlem . . .

En vagyok a bűnösök és szomorodottak menedéke; irgalmas és résztvevő Szívem mindig befogadja őket, ha szeretettel és bizalommal jönnek hozzám.

A bizalmatlanság irgalmam iránt azon hibák

egyike, melyek legtöbb fájdalmat okoznak nekem. Mind-azok, akik áhitatosan hordják jelvényemet, halálos órájukban különös oltalmamat tapasztalják.

Leányom, ne félj leírni mindazt, amit mondok neked. Előtted szeretett gyermekeim: Alacoque Margit Cardaveraz Agoston és Hoyos Bernát irtak az én rendeletemből. A te közvetítéssel siettetni akarom azon ígéretek teljesedését, melyeket gyermekeim, az emberek javára tettem . . .

Mennyire megaláz Jézus Szívének kimondhatatlan kegye irántam, szegény bűnös iránt! Végtelen irgalmát látván, megértem, hogy a kiváltságos szeretet, mellyel társaságunkat becézi, azoknak a szent és alázatos lelkeknek érdeme, akik tagjai voltak s lesznek ezentúl is, — mint ahogy nekem Jézus Szíve mondotta:

„Igen leányom, biztosítalak, hogy vannak és lesznek nagyon tiszta, nagyon szent és nagyon alázatos tagjai ennek a társaságnak, melyet szeretek. A teremtményeknek, sőt még azoknak a nővéreknek szemében is, akikkel együtt élnek, teljesen észrevétlenek és azok is maradnak. Semmiben sem esik említés róluk, de megkapják jutalmukat a nagy szeretetben, mellyel irántam viseltetnek s melynek nincs más célja, mint térszésemet keresni mindenben, és nem ragaszkodni semmi földi dologhoz. És bizony, hogy amikor jövődöbéli leányaid megtalálják azt, amit parancsomra leírsz, nem lesz semmilyen adatuk azoknak a leányaimnak szentségéről, akik hűek voltak, s így ezek példája nem bátoríthatja és követésre nem indíthatja őket. Elmondom tehát neked, hogy feljegyezd, melyek azok az erények, melyek gyakorlását tőlük kívánom, — és te eléjük állítod irgalmas Szívemet, hogy ettől tanulják meg az erényeket és az életszentséget, melyet a többiek is megtanultak.”

Nagy az aggodalmam, hogy ez az írás valakinek kezébe kerül; én részemről egészen rejtve akarom tartani s Jézus Szívének szándékaira bízom. Ha ő úgy akarja, hogy megtalálják, — ám legyen. De ha elvész úgy, hogy senki se látta, nagyon örülök. Legnagyobb vágyam

életben, halálban a teremtményektől teljesen elfelejtetni, s egyedül Jézus édes Szívébe temetni el magam. E kérésre ezt felelte Jézus Szíve:

„Leányom, ne félj! Nem az az akaratom, hogy amit veled irattam, már most elolvassák; haláloed után is sok év múlik el, míg tudomást vesznek róla. De, amikor itt lesz az ideje, leányaid egyikének sugallom, hogy az írást a saragossai kórház levéltárában keresse. Ott rejtsd el, ott marad láthatatlanul addig a pillanatig, melyet előre kijelöltem.“

Megszámlálhatatlanok a jótétemények, melyekben a szentséges Szív ama 40 napos lelkigyakorlat alatt részesített, melyet az ő felszólítására végeztem. E jótétemények mélyen megaláznak, mert látom, hogy nyomorúságom és bűnös voltom nem tartja vissza a legszentebb Szívet attól, hogy engem oly túláradó kegyelmekben részesítsen. Erre csak az ő végzetlen irgalmassága képes.

A szent magány e napjai alatt Jézus szentséges Szíve gyakran nagyon szomorúnak mutatkozott azok miatt a bántalmak miatt, melyek az emberek részéről állandóan érik; a szentségtörések miatt, melyek a templomokban történnek, s melyek ez irat feltalálásának éveiben is történnek, — s a szerencsétlenség miatt, mellyel azok szolgálnak neki, kik magukat keresztényeknek nevezik. Fölgajánlottam, hogy kész vagyok minden kint elviselni, melyet jónak lát rám bocsátani, ha ezáltal legdrágább Szívének valamelyes enyhülést szerezhetek, és megakadályozhatom, hogy az emberek bántsák. Ez az ajánlat nagy öröme szolgált, és kinyilatkoztatá nekem, hogy egész életemben nehéz és fájdalmas keresztet kell elviselnem, — de azért ne aggódjam. Ő segítségemre lesz, hogy a keresztet örömmel tudjam viselni. Meg akar pihenni szívemben, mert sokan elzárják előtte kapujukat, s nem engedik belépni. Nagyon szomorú hangon szólt hozzám:

„Ha legalább azokat a lelkeket készségeseknek találom, akik nekem vannak szentelve! Bizony leányom, sokan elhagynak engem. Saját élvezetük, ön-

szeretetik, személyes megbecsültetésük előbbrevaló nekik. Így aztán nagyon földies életet élnek. Szívüket eltöltik e nyomorúságos dolgok, és számomra nincs oda belépés . . .“

Ugyanekkor Jézus Szíve kijelentette azt a határozott óhaját, hogy akkor, amikor Vilafrancában megszervezik az előkészítő iskolát, tartsanak fenn egy, az iskolaépülettől elkülönített területet azon nővérek számára, kik hívatást éreznek arra, hogy a missziókba menjenek. (Önkéntes vállalkozók hiányában az általános előjárónő fogja isteni sugallatra kijelölni azokat, kiket e feladat betöltésére alkalmasaknak tart.) A jezsuita atyák képezzék őket; képezzék ki jól, lelkiekre és gyakorlati dolgokra oktatóan. Legyenek kipróbált erényűek; e célból legalább egy évet töltsenek ebben az előkészítő házban, mielőtt a missziókba rendeltetnének, hogy majdan, apostoli életükben semmit se veszítsenek abból a bátorságból és buzgalomból, mely a társaság minden tagjának hozománya.

Azt óhajtom, s azért imádkozom, hogy minden nővérem, kit Jézus szentséges Szíve szeret, igyekezzék őt tőle telhetőleg mindenkoron kielégíteni, felejtkezzék meg önmagáról, s egyedül Jézus Szívének éljen. Majd amikor ez iratot megtalálják, s kitör az a nagy vallásüldözés, mely, mint azt előre érzem, hasonló lesz a mostani mulóhoz, — akkor nővéreim, ahelyett, hogy fecsegnének róla, ahelyett, hogy a vallásüldözők magaviseletéről tárgyalnának, s ahelyett, hogy sopánkodnának, kettőztessék meg imáikat és áldozataikat; könyörögjenek Jézus Szívéhez a vallásüldözők megtéréseért, az Anyaszentegyház győzelméért, és Krisztus helytartójának, — kit majd üldöznek, — lelki erősségeért; nagy türelemért és állhatosságaért minden keresztény ember, pap és szerzetes számára, hogy a legcsekélyebb dologban se győzessenek le, és készek legyenek Jézus nevének védelmében — ha szükséges, — a halált is elszenvedni. Használják fel okosan a megpróbáltatás idejét, mely a kegyelem és áldás ideje is lesz, és tartásuk nagy megtiszteltetésnek, ha Jézus szentséges nevé-

ért és ügyéért, üldözést szenvedhetnek; így lesznek ez életben leghasonlóbbakká öhozzá, s az örök életben így állhatnak legközelebb hozzá. Iparkodjanak e viszonyok között minden cselekedetükben, — még az önmagukban közömbösekben is, — nagy szeretetet és gyöngédséget tanusítani. Ilyen módon kárpótlást fognak nyújtani azért a megvetésért és szeretethiányért, melyel az emberek nagyobb része Jézussal szemben viselkedik.

Ne féljenek, ha elkövetkeznek a nehéz idők, melyeket itt előre jelzek. Az Úr mindenható. Ha akarná, egy pillanat alatt megszégyeníthetné minden ellenségét. Ha nem teszi, egyrészt azért történik, mert az nem válnék javunkra; az ő szemei előtt mindig a mi lelki javunk lebeg, még akkor is, ha nekünk éppen az ellenkező látszanék helyesnek, — s másrészt azért, mert a jó lelkek nyomorúsága és szenvedése lefegyverzi az emberek bűnei és erkölcstelenségei miatt haragvó isteni igazságosságot, s elégtételt nyújt neki. Senki se csüggedjen el; bízzék mindenki Jézus Szívében és a Boldogságos Szűzben, ők sohase hagyják el azokat, akik hűséges szívvel menekülnek hozzájuk. — Minket is sok megpróbáltatás, — üldözés ér. De, ha Istennel rendben vagyunk, semmi a világon el nem rabolhatja lelkünk békességét, és semmi mulandó el nem bátortalaníthat bennünket. Minden bizalmunkat Jézus Szívébe helyezzük, s bizonyosak lehetünk afelől, hogy ami ér, az ő hozzájárulásával, ami nagyobb megengesztelődésünkre történik. Értéktelen földi javak elvesztése miatt ne aggódjanak nővéreim. Féljenek lelki javaik elvesztésétől; csupán ezek menthetnek meg bennünket, s csupán ezeket kell becsülnünk. Erősen bizzanak abban, hogy minden megpróbáltatás elmulik. Ha úgy tűnik is fel nekik, hogy az Úr alszik — ő mindig őrködik, s amikor azt mondja: Elég! — minden ellenség megszégyenül. A leg-hatalmasabb fegyver a győzelem kivívására: az erkölcsök megjavítása, az imádság, a közös áhitatgyakorlat. A hívők jöjjenek össze s kitárt karokkal monddanak könyörgő és egyéb imádságokat. Egy másik igen hatha-

tós fegyver lesz a közös rózsafüzér-imádkozás a családokban.

Jézus Szíve áldja meg nővéreimet és vezesse minden cselekedetüket! Hogy a szentség magas fokára emelkedjenek, ezért imádkozik minden nap

Huesca, 1836. július 1-én.

Rafols Mária nővér.

Július 31-én. Miután áldoztam és hálaadásomat elvégeztem, szokás szerint arról a sok bánatolomról elmélkedtem, mit az „Elhagyott Krisztusnak” el kellett viselnie, s lelkem egész hevével felajánlottam édes Jézusomnak, hogy elszenvedek mindent, amit akar, ha szenvedéseim némi kárpótlást nyújtanak neki azokért a szenvedéseiért, miket akkor okoztak neki, s miket minden nap okoz neki a sok bűnös. Jézus Szíve ekkor nagyon érthetően a következőket mondta, azért, hogy följegyezzem:

„Leányom, az eljövendő időkben, — akkorig, mire e képmásom tiszteletre lesz kitéve, — nagyon sok sértést követnek el ellenem; súlyosan bántalmaznak képeimet, valamint szentséges Anyámét s a szentekét. De annyira szeretem az embereket, s annyira kívánom üdvösségüket, hogy pusztá irgalomból előhozom ezt a képmásomat a földből, hogy ennek útján elégtételt adhassanak nekem a sok bántalmazásért és szentségtörésért. Sok engesztelő cselekedetet óhajtok és kedvesek lesznek előttem azok az engesztelő cselekedetek, melyeket e képmásom előtt végeznek; nagy kegyelmeket kötök hozzájuk azok számára, akik hittel, alázattal és őszinte töredelemmel folyamodnak hozzám. Örök Atyám mindig nagy tetszését találja a töredelem benső cselekedeteiben, melyeket önmagukért s a szegény bűnösökért végeznek.”

Ugyanaz nap azt is értesemre adta édes Jézusom, hogy az a szentségtörő lopás 1809. szept. 14-én kora reggel történt, és hogy a dominikánus szerzetesek nem közölték senkivel, nehogy még több lopás és szentségtörés történjék; azokban az időkben ugyanis sok templom-

rablás történt. Sajnos történt, és még most is történik. A dominikánusok nagyon fájlalták a feszület elvesztét; sokra becsülték és nagy tiszteletben tartották, minthogy az, kitől ajándékba kapták, Isten buzgó szolgája volt, s a prédikálók rendjét nagyrabecsülte.

Jézusom azt is kívánja, hogy a vilafrancai templom építése alkalmával egy kápolnát ennek a képmásnak szenteljenek. Nagy keresztre erősítsék a szent testet, s ezenkívül ne legyen más feszület az oltáron. De úgy legyen elhelyezve, hogy a hívek jól láthassák, és tisztelhessék. Az ereklyetartója olyan legyen, hogy kézzel ne lehessen hozzáférni; Jézus Szíve ugyanis azt a gondolatot sugallja nekem, hogy a vallás üldözői megkísérlik majd újra elrabolni, mikor látják a nagy csodákat, melyek e képmás közvetítésével történnek. Iparkodni kell jól megerősíteni, s nagyon erős kristályüveggel óvni. Elő lehet majd venni az ereklyetartóból nagy-pénteken, szept. 14-én, nov. 15-én, s mindannyiszor, valahányszor a barcelonai püspök úr azt a lelkek javára alkalmasnak ítéli; pl. lelkigyakorlatok, zárándoklatok, stb. alkalmával. Ha az ereklyét elveszik, tisztelete történjék térdenállva, s a papság gondosan őrizze. Az Oszlopos Szűz képe is, — a Saragossában lévőhöz hasonlóan, — úgy legyen elhelyezve, hogy a hívek tisztelhessék.

Mindenki imádkozzék s dolgozzék a maga körében azon, hogy Jézus Szívének országa mielőbb eljöjjön Spanyolhonba; olyan hamar, amint Ő azt óhajtja. És azután egyesült erővel dolgozzék ez ország minden lakója, hogy Jézus Szíve minél előbb uralkodjék az egész világon. Akik igazán szeretik Istent, ne elégedjenek meg azzal, hogy ők maguk szeretik, hanem munkálkodjanak, hogy lehetőleg ne legyen egyetlen lélek se, aki nem ismeri és nem szereti őt. Ilyen módon az egész világ élvezze majd a megváltás gyümölcseit.

Leginkább azt óhajtja a Szent Szív, hogy szeretete Szentségében imádják. Hogy ezt minden hívő megtehesse, kívánatos lenne, ha az ünnepnapokon, sőt ennél gyakrabban, egy-egy órára Szentségkitétel lenne a plébánia

s zárdatemplomokban. A hívők néhány dicsőítő himnuszt zengenének, ami lángra lobbantaná szívükben az istenszeretetet, — s mielőtt visszatennék a Szentséget a tabernákulumba, áldást adnának vele a hívekre. Ez az ájtatossági gyakorlat nagyon tetszenék Jézus Szívének, mert legnagyobb gyönyörűsége az emberek között élni. Aztán meg az emberek könnyen elvesztegetnek egy órai időt bármikor, — ha azonban arról van szó, hogy Jézust látogassák meg az Oltáriszentségben, kinél bajaikra orvosságot nyernének, legnagyobb részük megfélelkezik róla s magára hagyja.

Egyedül Jézus Szíve tudja, mily erőfeszitésembe került leírni mindazt, amit mondott, hogy teljesítem parancsát. Pedig kinszenvedésemnek nincs vége, mert épen most mondja nekem, hogy mostanában, száműzetésem idején jobban egyesülhetek vele és kevésbbé kötnek a földi foglalkozások; azt kívánja tehát, hogy amikor gyengélkedésem megengedi, (mert rendszerint beteg vagyok,) írjak egy kis kézikönyvet az apácák, különösen társaságom nővérei számára.

Mikor megkaptam Jézus Szívének újabb parancsát, melynek teljesítése oly önmegtagadásomba kerül, elhatároztam, hogy magamat teljesen kihagyom a számításból, csupán értéktelen eszköznek tekintem, mellyel azt csinál, amit akar. Nincs más óhajom, mint az ő isteni szeretete, s hogy minden az ő nagyobb dicsőségére szolgáljon.

Jézus Szíve teljes világossággal kinyilatkoztatta azt az akaratát, hogy ezt az iratot mutassák meg a Szentatyának, ha megtalálják.

Rafols Mária nővér.

EGYÉB IRATOK.

Ez volt lehetőleg hű és pontos fordítása annak a két rendkívüli jelentőségű iratnak, melyek keletkezését több, mint 30 esztendő időköz választja el. De Rafols Mária anyának más iratai is vannak. Még nagy mennyiség maradt utána, melyeket 1926 márciusa óta találtak meg, — s bizonynyal vannak olyanok, melyek még fölfedezetlenek. A többi, eddig ismert iratban Rafols anya úgyszólván kizárólag leányainak lelki irányításával és nevelésével foglalkozik, felebaráti működésükkel, képzésükkel, stb. valamint a Szent Anna-nővérek társaságának általános ügyeivel; bőségesen adja jótanácsait, felvilágosításait a jövőre nézve. Tehát ezek sokkal kevésbé fontosak azoknak a nagy eseményeknek megjövendőlése szempontjából, melyek felborítással fenyegetik a világot. Ezért megelégszünk rövid fölemlítésükkel.

**1849. jún. 2-án kelt irat, melyet
1931. jan. 2-án találtak meg.**

Az iratok egyike, melyet 1849. jún. 2-án kelt, s 80 évvel később találtak meg, a Kegyelmeke Anyjáról nevezett kórház levéltárában, különös figyelmet érdemel. Ugyanis keletkezésének ideje s tartalma azt mutatja, hogy utolsó írása Rafols anyának, s így lelki végrendelet leányai számára.

Mint rendesen, itt is azzal a kijelentéssel kezdi, hogy nem önkaratából ír és nagy ellenérzéssel kell megküzdenie, — de a Szent Szív indításának engednie

kell: „Édes Jézusom parancsolja, hogy írjam le lelki életem apró részleteit, bármily áldozatba is kerül nekem e parancs teljesítése; szeretném ugyanis teljesen kivonni magamat a most élő s eljövendő emberek emlékezetéből. Am Jézus Szíve parancsolja, — nekem minden ellen-érzésem dacára írnom kell.” Ugyanerre a gondolatra később is visszatér.

Majd az akkori nehézségekre, s jövő megpróbáltatásairól kapott kinyilatkoztatásokra térve, kijelenti, hogy Jézus Szíve azt akarja, hogy hátrahagyja mind e följegyzéseket, mert azok az eljövendő szorongatásokban leányainak erősítésére és irányítására szolgálnak. A béke és jólét idejében épen úgy, mint az üldözések és nehézségek idején őrizték meg bátorságukat és soha ne vádoljanak senkit. Legyenek meggyőződve arról, hogy Üdvözítőnk csupán azért enged meg ilyen csapásokat, mert az végeredményben dicsőségére és a lelkek megszentelésére válik. Futólagosan említést tesz Rafols anyja a nagyszámú rendkívüli kegyelmekről, melyet Jézus Krisztustól kapott, továbbá jövendöléseiről azzal a kettős kinyilatkoztatással kapcsolatban, melyek a „Tisztaság Krisztusáról”, s az „Elhagyott Krisztusról” szólnak . . . De előbb újra emlegeti, mily nehezére esik mind e csodás dolgokról írni.

A Szent Szív megint ösztönzi, hogy teljesítse megbízatását.

„Kivánom, hogy leírd mindazt, amit mondok, és nagy okossággal elrejtse. Az eljövendő időkben minden kitudódik és irataid közbejöttével sok lélek megmenekül.”

Végül véget értek Rafols anyja kinszenvedései. Ez irat utolsó részében kijelenti, hogy nem kell többé erőt vennie magán, hogy az Üdvözítő parancsából följegyezze a rendkívüli kegyelmeket, melyeket kapott, s a jövendő titokzatos eseményeit: „Ime, elég! Érzem, hogy édes Jézusom nem irat velem többet. Ő egyedül tudja, milyen szörnyű áldozatokat kellett hoznom azzal, hogy annyi mindent feljegyeztetett velem. Hiszen 4—5 éves korom óta kimondhatatlan vágyat éreztem arra, hogy ismeretlenül, megvetve, szegényen éljek; a legnagyobb

visszavonultságban egyedül Istennel érintkezni, — ez volt mindig hő óhajom. Isteni Mesterem azonban úgyszólván mindig hajlamaimmal ellenkező ösvényen vezetett . . . Látható, hogy az Üdvözítő mindig olyasmit parancsolt nekem, amit legkevésbé kívántam cselekedni: sohase szerettem érintkezni a világgal, — írni se jobban, — s ime, áldozatot kellett hoznom egész életemen keresztül. A legnagyobb szenvedést az okozta nekem, hogy ilyen intim jellegű dolgokat kellett leírnom. Mégis megadással fogadtam e keresztet, és elhallgattatván értelmemet, nem kutattam, mik Jézus Szívének szándékai azzal, hogy ennyit irat velem. — S azt hiszem, hogy most ő maga vezeti a kezemet, mert ezt az egész írást a jobb karommal szerkesztettem, mely pedig, már hónapok óta félig béna. Áldassék mindenben az Üdvözítő! Szeretettel s ujjongással ölelem e keresztet, és mindazokat, melyeket szent tetszése még rám küld, mert meg vagyok győződve, hogy ha egy percig nem lenne szenvednivalóm, azt hinném, hogy édes Jézusom bizonynyal nem szeretne.

Nem szívesen hagyom hátra ez iratokat, melyek a tökéletesség vonásait viselik, mert attól tartok, hogy ha majd megtalálják nővéreim s más jámbor lelkek és olvassák, — nagyon sok jót gondolnak felőlem. Ha azok, akik olvassák, némi hasznot merítenek belőlük, legyenek hálások ezért Jézus Szívének, — nekem nincs részem benne." Rafols anya azzal fejezi be e csodálatra méltó sorokat, melyekben még egyszer megnyilvánul lelkének minden alázatossága, szeretete, gyöngédsége és szentsége, hogy megható tanítást intéz kedves leányaihoz, emlékeztetvén őket a tanítványaitól búcsúzó Jézus legmegindítóbb szavaira. Majd hozzáteszi: „Hálát adok édes Jézusomnak, ki e percben kijelenti hogy nem ad többé parancsot az írásra, s búcsút mondok nővéreimnek, még egyszer figyelmükbe ajánlván, hogy szeressék nagyon Jézus Szívét, és terjesszék Jézus Szívének ájzatosságát minden erejükből, minden irányban. Ó, nővéreim . . . kérlek mindnyájatokat, különösen az előljáró anyákat, hogy amikor ez írások előkerülnek, va-

lósítsátok meg mindazt a jót, amit ajánlok, mert édes Jézusom kinyilatkoztatott akarata az.

Nem tudom, nővéreim, hogy ez iratokban melyeket annyira kedvem ellenére hagyok rátok, nem változtattam-e meg valamelyest isteni Mesterem kifejezéseit. Mert a közlések egyikét, — másikat annyi éve kaptam, hogy nem volt könnyű betű szerint emlékezni rájuk; ám amit mondok, az egészében, lényegében bizonyos.

Adja Jézus Szíve, hogy ez írások, melyeket annyi ellenérzéssel szerkesztettem, kezetekbe jussanak, s hogy mindnyájan alkalmasak legyetek az Ő nagy terveinek kivitelére. Áldását adja rátok, és szeret Jézus Szívében az, ki utoljára figyelmeztet, hogy szeressétek egymást, mint ahogy — nagyon ritka kivétellel — eddig is tettük. Ezt fogja kérni Jézus Szívétől s a Szentséges Szüztől élte minden napján

1849. június 2-án.

Rafols Mária anyja.

A JOVENDOLÉSEK TELJESEDÉSE.

Ez az ismertetés nagyon hiányos volna, ha néhány példán be nem mutatnók, hogy Rafols anya jövődölései hogyan valósultak meg az előre jelzett időben. Igaz, hogy vannak közöttük olyanok, melyek teljes megvalósulásáról a lefolyt idő rövidsége miatt még nem beszélhetünk; ezek beigazolódása csak a közelebbi vagy távolabbi jövőben várható. De már az alább következők is megdönthetetlenül bizonyítják, mily nagy kegyelmeket s bámulatos sugallatokat nyert Isten szolgálója.

„A Tisztaság Krisztusá”-nak megtalálása.

Naya nővér 1926. szept. 4-én megtalálta Rafols anya feszületét az En Rovira malomban. Erről szól az 1815. ápr. 19-én kelt s 1931. okt. 2-án megtalált irat.

E jövődölés legnagyobb része már pontosan teljesült; hogy a vége valóra válhassék, ahhoz még esztendőök kellene. Olyan dolgok történnek, Rafols anya szerint az En Rovira malomban, melyek az egész keresztény világ bámulatát felkeltik.

„Az Elhagyott Krisztus” megtalálása.

A Szent Szív kinyilatkoztatta Rafols anyának, hogy e megcsonkitott s meggyalázott Krisztus-testet vérrel borítva megtalálják 1929. nov. 15-én. Azt nem akarta felfedni előtte, hogy hol van elásva. Ennek a leírása szintén az 1815. ápr. 19-i kéziratban van meg.

Rafols anya szülőháza, az En Rovira malom,

1928-ban nagylelkű adományozás folytán egy darab földdel együtt a Szent Anna-nővérek birtokába jutott. A nővérek be akarták keríteni szerény birtokukat, s kertet akartak ott alakítani. A kerítés helyének kijelölése némi egyenetlenkedésre adott alkalmat. A szomszéd major tulajdonosnője végre mérsékelte igényeit, és átadott a nővéreknek saját területéből egy darabkát, ami megváltoztatta a kerítés vonalát. E körülménynek köszönhető, hogy az „Elhagyott Krisztus” napfényre került.

Őt munkás dolgozott a kerítés építésénél. 1929. nov. 15-én 10 és 11 óra között egy Arnau János nevű kőműves kemény tárgyra akadt az árok ásása közben. Látván, hogy az Krisztus teste, kiemelte, s ekkor észrevette, hogy kezét friss, piros vér borítja. Azt hívén, hogy megsebezte, odatörölte a nadrágjához, — de nagy meglepetéssel vette észre, hogy a keze nem vérzik, azon nincs seb. Odaszólt hát mellette dolgozó társának: „Nézd, véres lettem, amint a Krisztushoz hozzányúltam.” Most együtt vizsgálták meg a leletet, majd kutatták, hogy nem valami állat véréről van-e szó, — de eredménytelenül. Odahívták a többi munkást is, — azok se mondhattak egyebet, mint hogy a vér Krisztus testéből származik; és ez mélyen megdöbbenetete őket. Puig-Rafols Teréz asszony, akinek átadták a leletet, szintén látta a vért, különösen a test bal lábán. Ő aztán ott őrizte a kincset az alapítónő szülőházában.

Ez a csodálatos eset, — mit a munkások nyilvánosságra hoztak, — sok embert vont oda Vilafrancából is, a környékről is. Némelyek pusztá kíváncsiságból jöttek, másokat az áhitat hozott: szemlélni és imádni akarták Krisztust. Az asszony végre is jónak látta értesíteni a nővéreket a történetekről, kik a Krisztustestet a saragossai noviciátusba vitették. Ott van kiállítva most is a hívek tiszteletére, — éjjel-nappal két fehérfátylas ujoncnő őrzi, s rójja le neki szeretete és imádsága adóját.

Ez a talált Krisztustest kicsiny s bronzból készült, mely aranyozottnak látszik. Balkarját, — melyet a

rablók letörtek, — pótolták; sérült és elgörbült jobbkarját megigazították és kis karikával kapcsolták az ébenfa kereszthez, melyre a test erősítve van. Rafols anyja prófétai ihlettel kijelentette, hogy e kereszt előtt nagy dolgok történnek.

Említésreméltó az is, hogy mikor az általános főnöknő, Guerri Felicia anyja 1932 februárjában Naya nővérrel Rómában járt, alkalma volt XI. Piusnak is megmutatni az Elhagyott Krisztust. A Szentatya sokáig tartotta kezében, s a legnagyobb figyelemmel vizsgálta. Miután meghatottan olvasta el „Isten szolgájá”-nak a feszületre vonatkozó feljegyzéseit, — ellátta azt mindama búcsúkkal és kegyelmekkel, melyekkel apostoli hatalmánál fogva elláthatta.

Építkezések.

A jövődölésekben szó van az „Oszlopos Szűzről” nevezett templom, Szent József-kórház, iskolák, stb. építéséről az En Rovira malom körül.

E műveknek körülbelül 1931—1940 között kell létrejönniök a barcelonai püspök közbejöttével.

A munka 1931-ben csakugyan megindult: ez év május elsején áldotta meg az „Oszlopos Szűz” templomának alapkövét a malom közvetlen közelében, az általános főnöknő jelenlétében Irurita Mánuel barcelonai püspök, aki „Isten szolgájá”-nak buzgó tisztelője. Közvetlen a szertartás után egy vilafrancai származású hívő 150 ezer pezetát ajánlott fel az építkezések céljaira, s azóta állandóan kisebb-nagyobb összegű adományok érkeznek. — Ezenkívül mindenki tudja, mennyire tiszteli Barcelona püspöke Rafols anyát, s milyen melegen érdeklődött már jóval 1932. okt. 2-a előtt is minden alkotása iránt. Semmi kétség nincs abban, hogy ő az a Jézus Szíve által kijelölt személy, kire az En Rovira malom körüli nagyszabású tervek kivitele — a nehéz viszonyok közepette is — vár.

A spanyolországi vallásüldözés kezdetéül az 1931. évet jelöli meg.

A Spanyolországban 1931 áprilisától történt események teljesen igazolják az 1815 áprilisából származó jóvendölést. Életbeléptek a vallásellenes intézkedések: a körmeneteknek s a hit egyéb külső megnyilatkozásainak tilalma, — a keresztek eltávolítása az iskolákból a semlegesség ürügye alatt, ami nem más, mint — egyelőre burkolt-atheizmus, — a vallástanítás eltiltása, — játék- és tornaegyletek alapítása, sportünnepélyek, stb. rendezése azért, hogy az ifjúságot távoltartsák a templomoktól. 1931. május 11-én kezdetüket vették a vad fanatizmus kitörései: templomok és zárdák lerombolása, felgyújtása, — Krisztus, Szűz Mária és a szentek képeinek meggyalázása, papok és szerzetesek üldözése, bántalmazása. Aztán megjött a rendelet, mely szerint a kollégiumokban csak azok taníthatnak, akik bizonyos akadémiai címeket szereznek. Ennek éle a tanító-rendek ellen irányul; a szabadkőműves kormányzat ugyanis gondoskodik arról, hogy ezek tagjai a címekhez hozzá ne juthassanak. 1931—32-ben száműzték több szerzetes-rendet, első sorban a jezsuitákat, s végülükre az állam akarja rátenni a kezét. Hol lesz a megállás? Ez a jövő titka. De meg kell jegyeznünk, hogy Jézus Szíve megígérte Rafols anyának, hogy megtöltalmazza szeretett Spanyolországát, melyet a Szent Szűz is annyira kedvel. Isten továbbra is uralkodik ott, s még a jezsuita rend is fönn marad ott a világ végéig.

Új noviciátus, — örökimádás a kápolnában.

Rafols anya haláloságyán (1853 augusztusában) az alábbi ígéretet kapta a Szent Szívtől. (Oliver Augustin atya jegyezte fel a beteg kérésére, ki írni már képtelen volt, de gondoskodott arról, hogy e feljegyzés is — a többiekhez hasonlóan — elrejtessék.)

„Szép noviciátust ajándékozok majd leányaidnak. Úgy intézkedem, hogy az akkori általános főnöknő sugallatot kapjon, mely szerint ott Szeretetem Szentségének imádása megkezdődjék azon esztendő augusztusának 30. napján, amely esztendőben ez írást megtalálják.

A saragossai noviciátus létesítését tervbe vették az alapító anya elhunytát követő esztendőkből. Kemény megpróbáltatások és hallatlan nehézségeken keresztül is bátran kitartottak mellette. Az eredmény fényes volt; a noviciátus építéséhez emberi munkánál többel járultak hozzá: a hit és imádság. Falai — a főnöknő anya ismételt kijelentése szerint, — csodákból épültek. Mikor 1930-ban elkészült, az általános főnöknő, Guerri Felicia, nem akarta másként megtartani fölszentelését, csak úgy, hogy az Oltáriszentség attól kezdve naponként, — sőt csütörtökön éjjel is, — imádásra legyen kitéve. Augusztus havában tehát a saragossai érsekhez fordult kérelmével, ki azt ajánlotta, hogy forduljon a Szentszékhez az engedélyért, s egyúttal megállapította azt is, hogy a noviciátus ünnepélyes fölszentelése s az Oltáriszentség kitétele aug. 30-án legyen. Meglepő dolog volt, hogy a rendelkezésre álló rövid pár nap alatt megjött a Szentszék válasza, így s minden a tervek szerint történhetett. — Ugyanaznap, — tehát aug. 30-án este, — Naya nővér megtalálta Oliver atya érdekes feljegyzését azokról az ígéretekről, melyeket Jézus Szíve Rafols anyának tett. A megilletődés nagy volt; s akik tudomást vettek a fölfedezésről, nem győzték csodálni a bámulatos körülményeket, melyek lehetővé tették, hogy az isteni ígéret pontról pontra teljesedjék.

Az alapítóanya irataiban más kinyilatkoztatások és jóslások is találhatók elszórva. De ezek nem olyan világosak és határozottak, mint az említettek, s teljesedésük igazolása nem olyan könnyű. Vannak olyanok is, melyek ellenőrzése lehetetlen, mert teljesedésük csak valamely távoli időpontban várható. Elégedjünk meg tehát még azoknak a kinyilatkoztatásoknak ismertetésével, melyek a Szent Anna-nővérek társulatára vonatkoznak. Ezek betekintést engednek e bámulatraméltó társaság fejlődésébe, mely oly kedves Jézus Szívének s oly népszerű most egész Spanyolországban.

A társaságára vonatkozó jóslások.

Jézus Szíve tudtára adta az alapítónőnek, hogy nem látja meg társaságának igazi virágzását; az hosszú évekig csak senyved, kevésre becsülik s félreismerik. De, ha a nővérek megfogadják a tanácsokat, melyeket közvetítője útján ad nekik, eljön az idő, amikor a társaság elterjed a világon, olyan előljáró csodálatos vezetése alatt, ki az irgalmas-nővérnek tökéletes mintaképe.

Valóban, Rafols anya életében a társaság a Kegyelemek Anyjáról nevezett kórházhoz kötve egyik válságot a másik után élte át. Az 1808—1809-i szörnyű ostromok idején a nővérek legnagyobb része a túleröltetések, nélkülözések, betegségek áldozata lett. Aztán a kórház vezetőségével kellett küzdeniök, mely megakadályozta, hogy máshol is letelepedjenek; csupán Huescában volt még egy házuk, s alig voltak tizenketten. Néhány esztendei viszonylagos nyugalom után 1834 körül kitört a vallásüldözés: a nővéreket bántalmazták, fenyegették, Rafols anyát elfogták, bebörtönözték, majd száműzték Huescába. Távolléte kemény megpróbáltatás volt a társaság számára, s visszatértét áldották a szegény nővérek. (1841.) De a betegségek, szenvedések annyira megviselték, hogy életét csak imádsággal, elmélkedéssel tölthette; testileg már csak vonszolta magát 1853 augusztusában bekövetkezett haláláig.

Két év múlva kolera s egyéb járvány lépett fel Aragoniában. A Szent Anna-nővérek ekkor alkalmat nyertek arra, hogy a Saragossát környező falvakban is gyakorolják felebaráti szeretetüket. A polgári hatóság belátta, hogy nem kell megakadályozni a társaság terjeszkedését, s engedélyt adott új házak alapítására. (1857.) Ezidőben jól gyökeret vert ugyan a társaság Aragoniában, de mindig kisszámú tagja s nagyon kevés háza volt.

Igazi virágzását Bescós Paula anya hosszú vezetése alatt (1894—1929) érte el, akit többször egymás után választottak meg előljáróvá, s aki 1929-ben több mint 80 éves korában halt meg. Kiváló képességű s

rendkívüli erényekkel bíró nő volt, aki, mint vezető tudott határozott lenni s nemet mondani, — és tudta e tulajdonságait hősies szeretettel, alázatossággal, áhítattal és a Szent Szív iránt való határtalan szeretettel összekapcsolni. Bizonynal ő volt az a mintakép a nővérek számára, kit az Üdvözítő megígért a tiszteletreméltó alapítónőnek. Úgyes vezetése alatt a társaság elterjedt egész Spanyolországban, sőt Amerikában is letelepedett.

Ma a Szent Anna-nővérek társaságának 130 háza és 2500 tagja van. A vezetésükre bízott kórházakban, menhelyekben kb. 12.000 beteget ápolnak, — ezenkívül több mint 15.000 leánykát nevelnek, s Maracaibo-ban (Venezuelában) körülbelül ezer leprás beteget gondoznak.

A társaság e gyönyörű virágzása megérdemelt jutalom a tagok annyi önmegtagadásáért, odaadásáért, — s élő megvalósulása az ígéreteknek, melyeket az Üdvözítő a szent alapítónőnek tett. E virágzás bizonynal nem a legkevésebbé feltűnő csoda azok között, melyeket Rafols anyja „édes Jézusa” kegyeskedik véghezvinni, hogy megjutalmazza alázatos, nagyon alázatos, szolgálóját. —

. . . Debellavit superbos et exaltavit humiles. Megalázta a kevélyeket és fölmagasztalta az alázatosakat.

TARTALOM.

Bevezetés	3
Rafols Mária élete	5
Gyermekkora	6
A Szent Jánosról nevezett nővérek között Barcelonában. (1795—1804.)	7
A Szent Annáról nevezett irgalmasnővérek társaságának alapítása (1805. jan.)	8
Saraçossa ostroma. (1808—09.) Rafols anyja hősiessége	9
A nyugalom időszaka (1813—1816.) Isteni ki- nyilatkoztatások	14
Anyagi nehézségek (1817—1823.)	15
A társaság megszervezése (1825—1834.)	17
Rafols anyja bebörtönöztetése és száműzetése (1834—1841.)	17
Rafols anyja utolsó évei és halála (1841—1853.)	18
Rafols anyja kéziratainak felfedezése	20
Naya nővér a kéziratok felfedezője	21
A két feszület	23
Rafols Mária anyja iratai	25
Engesztelő rózsafüzér az „Elhagyott Krisztus” képe előtt	34
Az 1932. január 29-én megtalált irat	50

Egyéb iratok	65
1849. június 2-án kelt irat, melyet 1931. január 2-án találtak meg	65,
A jövődölések teljesedése	69
„A Tisztaság Krisztusá“-nak megtalálása	69
„Az Elhagyott Krisztus“ megtalálása	69
Építkezések	71
Új noviciátus — örökimádás a kápolnában . .	72
A társaságára vonatkozó jóslások	74

